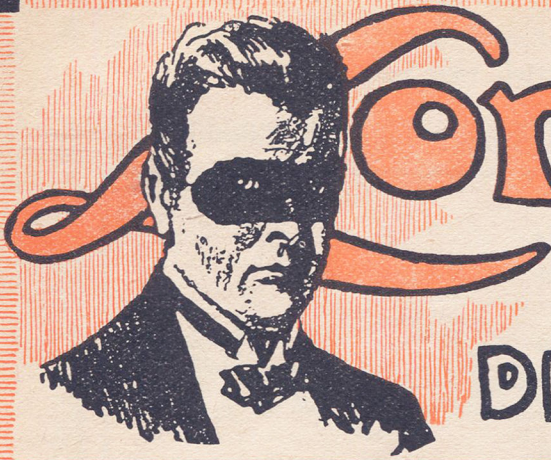


Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Cord Lister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1037

SHERIF TOM SLOANS.

fr. 1.50



„Je moet dadelijk terugkomen, Burks! Ze hebben Sherif Tom Sloans vannacht vermoord, en zijn huis leegeplunderd!”

NIEUWE SERIE

Sherif Tom Sloans.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

**Aanbieding Medische
Encyclopaedie fl. 4.50**

HOOFDSTUK I.

HET AFSCHIED VAN HET CIRCUS.

Aan de uiterste Zuidoostelijke punt van het Grootte Slavenmeer bevindt zich een zeer uitgestrekt, tamelijk woest terrein, dat slechts zeer weinig wegen telt, waarvan des winters in het geheel niets overblijft en die zijn aangelegd door koenbranders en peisjagers — als men het aanleggen wil noemen.

In normale tijden gaan er maanden voorbij, zonder dat men daar een ander levend wezen ziet dan een eenzame reiger, hoog in de strakblauwe lucht voortzeilend op zijn wijduitgestrekte vierken, een haas, die volmaakt gerust op een mals struikje knabbelt, een hert, of een ander wouddier. In het hartje van den winter komen de wolven tot hier en nog wel verder, uitgehongerd en op roof belust, en dat is alles.

Maar de omstandigheden waren ditmaal niet normaal.

Er was goud gevonden op een paar mijlen in het Noorden en van heinde en ver waren zij komen toestroomen, avonturiers, de wan-

hopigen, die hier een laatste kans wilden wagen, de sterken zoowel als de zwakken, zij die ervaring hadden, en zij die hier nog nimmer den voet hadden gezet, en tegelijk met hen was het sombere gespuis verschenen, mannen en vrouwen, die nooit achter blijven, zoodra er sprake is van het aardsche slijk.

Om kort te gaan, er was daar een nederzetting ontstaan, binnen luttele weken, die de naam had ontvangen van Cedar City, waarom was niet zeer duidelijk, of het moest dan zijn om de aanwezigheid van een paar spichtige pijnboomen, op een uur loopens van het kamp verwijderd.

Het was begonnen met een paar tenten, toen volgden de blokhutten, daarna kwam er een soort van postkantoortje, vervolgens de woning voor den sherif, die tegelijkertijd vrederechter en burgemeester was, maar de kroegen waren er het allereerst geweest! Men kon gerust zeggen, dat naast de eerste tent ook het eerste drankhuis was opgericht!

Natuurlijk was er ook een wisselkantoor, waar de gelukkige gouddelvers hun stofgoud of kleinere of grootere klompjes ruw goud konden inwisselen tegen bankpapier of gemunt betaalmiddel, en toen er eenige duizenden daar verzameld waren, toen het vaststond dat er inderdaad goud te vinden was, toen kwamen er ook meer gemakkelikheden, en daaronder was ook het groote, reizende circus van mijnheer Fitzsimmons.

Het stond er nu ruim een week, en er was met dat circus al heel wat gebeurd dat het ingrijpen van Tom Sloans, den Sherif en zijn mannen, noodzakelijk had gemaakt.

Wij zeiden reeds dat de jonge nederzetting al zeer spoedig geteisterd werd door die onvermijdelijke plaag, het banditisme, dat geen enkele stad van Amerika, groot of klein, oud of nieuw ongemoeid schijnt te laten.

En ook het circus van den braven, buitengewoon ijverigen directeur Fitzsimmons had kennis gemaakt met leden van het gilde, en het was niet zonder bloedvergieten afgeloopen, de revolvers en de messen zitten nu eenmaal zeer los in de holsters en in de scheden, daar, waar men goud vindt.

Het was op een ochtend in het laatst van October, de nachten waren reeds zeer koud, en alles wees op de spoedige nadering van het gure jaargetijde, toen drie mannen, leden van dat circus zich gereed maakten om afscheid te nemen van den directeur, die er alles behalve over gesticht was, want het mochten dan eigenaardige leden zijn geweest — zij maakten nummers, zooals mijnheer Fitzsimmons, die toch al heel wat gezien had, ze nog nooit onder de oogen had gekregen — en daarenboven waren ze buitensporig goedkoop.

Het was een van die buitenkansjes geweest, zooals een circusdirecteur ze nu en dan heeft — maar helaas zeer zelden.

Bij toeval had hij dat drietal ontmoet op zijn moeilijken weg naar deze nederzetting, verloren in de woestijn, maar waar hij veel geld hoopte te verdienen, daar er geen vrees behoeide te zijn voor concurrentie, en dit was geschied onder omstandigheden, die menig ander huiverig zouden hebben gemaakt, die drie vreemdelingen als reisgezellen te aanvaarden.

Zij bleken te zijn omsingeld door goed gewapende bandieten, en er zou geen ontsnappen mogelijk zijn geweest, wanneer daar niet het gezegende toeval de artistieke karavaan van mijnheer Fitzsimmons langs de plek had ge-

voerd, waar die drie mannen een ongelijken strijd moesten strijden.

Het waren John Raffles, de groote avonturier, zijn vriend Charles Brand en de reus James Henderson, die tegelijkertijd chauffeur, kok, timmerman en vriend was.

Hoe zij daar kwamen is al zeer spoedig verteld.

Raffles was met een zijner snelste vlieg-machines den Oceaan komen oversteken, aanvankelijk slechts bezielde met het voornemen de afschuwelijke uitingen van het bandietenwezen, de ontvoering van kinderen en jonge meisjes te helpen bestrijden, die vooral in de buurt van Los Angeles haar hoogtepunt scheen te hebben bereikt.

Onderdrukt waren deze monsterachtigheden zeker nog niet — dat bleek een Sisyphusarbeid — maar Raffles had toch wel de voldoening mogen smaken, een half dozijn van deze diepgezonden sujetten, die geld slaan uit ouders-smart aan hun gerechte straf te hebben overgeleverd.

Daar hij volstrekt geen lust had om dadelijk naar Londen terug te keeren, reisde Raffles met zijn beide metgezellen verder Noordwaarts, en over de grens van Canada, toen de herfst reeds naderde, teneinde op de sneeuwvelden van het hooge Noorden te gaan jagen op elanden en vossen.

En zoo waren zij buiten hun eigen toedoen, te land gekomen in een gebied, waar het kookte en giste, waar alle booze hartstochten woedden, waar, als een sluipend vergif, de gouddorst om zich heen greep.

Op hun beurt hadden zij moeten strijden tegen den bandieten, tenslotte was Raffles er toch in geslaagd, een deel van den buit, door de schelmen gemaakt, tot zijn eigendom te verklaren, maar toen leek het alsof het lot zich tegen hem zou keeren, en een groote overmacht wist hem te omsingelen, en niemand kon zeggen, hoe het zou zijn afgeloopen, als niet te juister tijd de groote optocht van wagens, menschen en dieren was voorbij getrokken, waarbij Raffles en de zijnen zich tersluiks hadden weten aan te sluiten.

Om dit des te veiliger te kunnen doen, had Raffles zich uitgegeven voor „artist,” en toen mijnheer Fitzsimmons het drietal eens wat had laten doen op het gebied van acrobatie, — toen begreep hij aanstonds, dat hij beslag had weten te leggen op iets zeer bizonders — en hij wenschte er geen onderzoek meer naar te doen, om welke reden die drie goedgekleede

männeren het verkozen, zich bij zijn troep aan te sluiten.

Een week ongeveer nadat Raffles, Brand en Henderson voor hun eigen veiligheid om aan de vervolging der bandieten te ontsnappen, kermiskanten waren geworden, werden er in de nederzetting twee laaghartige moorden gepleegd, telkens gevolgd door een diefstal.

De eerste betrof het verraderlijk neersteken van den nachtwaker, die den gepantserde circuswagen moest bewaken, waarin de avondontvangsten werden bewaard — en ook het kistje waarin zich de door Raffles buitgemaakte sieraden bevonden, de tweede gold een vreemdeling in de kolonie, die pas was teruggekeerd van de goudvelden, gelukkig met een rijken buit, die hij echter nooit persoonlijk aan zijn vrouw zou kunnen aften zien, want onderweg huiswaarts werd hij overvallen en berooid.

Aanvankelijk scheen het alsof deze twee moorden nooit zouden worden opgehelderd, totdat Raffles zich met de zaak bemoeide.

Hij wist zich een aanstelling als ondersherif te laten geven, hij stelde op eigen gezag een onderzoek in, en toen kwam de vreeselijke waarheid aan het licht — het was niet een van de bandieten, die de beide misdaden gepleegd had, maar het was een lid geweest van het gezelschap van Fitzsimmons!

De man vond een vreeselijken dood, want tijdens een poging om te ontvluchten uit de groote circustent, werd hij door de weduwe van zijn laatste slachtoffer uit den nok neergeschoten.

Raffles had reeds eerder de bergplaats gevonden waar de ellendeling zijn buit had verborgen, en hij had geen oogenblik geaarzeld zich het kistje weer toe te eigenen, dat hij met zooveel moeite op den vijand had weten te veroveren.

Dat alles had zich gisteren afgespeeld, en er bestond voor Raffles thans geen reden meer, nog langer te vertoeven bij den circustroep.

Hij wist dat de bandieten nog altijd in de buurt moesten zijn, maar in de kolonie zelve hielden zij zich niet op, daarvan had hij zich kunnen overtuigen.

Zoo trad hij dan, omstreeks tien uur in den ochtend, na te hebben aangeklopt, het goedingericht kantoortje binnen van den directeur, dat een groot deel van een der langste en breedste circuswagens in beslag nam.

Mijnheer Fitzsimmons zat voor een schrijfbureau niet zonder eenige inspanning een

brief te schrijven, maar wendde zich dadelijk in zijn draaistoel om en zeide op zijn gewone luiden toon, en op zijn gebruikelijke, hoogdravende wijze:

— Ha, daar is onze held, daar is de groote man, die terecht de lauweren komt eischen, welke zijn directeur hem om de slapen wil binden!

Welaan dan, zoon van een groot ras, zeg mij Uw wenschen en zij zullen vervuld worden, allen, tot den laatsten toe, al zou het mij millioenen kosten, — mits het niet te duur is!

— Ik kom geen belooning opeischen, mijnheer Fitzsimmons, ik kom U alleen maar zeggen, dat mijn beide makkers en ik heengaan.

De directeur draaide zich met zulk een hevigheid naar Raffles om, dat zijn draaistoel wel, drie of vier slagen maakte, voor hij zich eindelijk aan den rand van het bureau had kunnen vastgrijpen, en toen zag Raffles in een verwilderd gezicht met wijdopengesperde oogen, terwijl de mond van den directeur zich voordeed als een donkere, wijdgapende spelonk.

— Weggaan? stotterde hij schor. Heb ik dat goed verstaan? Willen jullie mij nu in den steek laten, nu de recettes schitterend zijn — ik wil zeggen, zeer bevredigend? Want jullie vormen een attractie! Stil maar! Ik weet dat ik een ezelachtigheid bega met dat ronduit te zeggen, en ik geef al mijn collega's het recht, mij daarom uit te lachen, maar het is een feit. Een voor een steken jullie met kop en schouders uit boven de beste van mijn menschen! Zooals die reus met de lasso werpt of boomen velt, mansdik, met een paar slagen, zooals hij balanceert met de staak, heb ik het nog nooit zien doen! Een kunstschutter als jouw vriend bestaat er niet meer op de wereld, en een vlieger zooals jij bent, zoo sierlijk en krachtig, heb ik nog nooit een rekstok zien vastgrijpen. Hoeveel betaalt ik jullie? Laat eens zien — de man twee dollar per dag en de kost. Nu, ik zal je toonen wie Fitzsimmons is! Ik wil tot drie dollar per dag gaan, met inbegrip van kost, dak en bewassing! Dat is negen dollar per dag! Lukt je dat niet aan?

Raffles had glimlachend toegeluisterd, en zei nu:

— Het is heel vriendelijk van U mijnheer Fitzsimmons, maar werkelijk — wij willen nu verder trekken, want onze taak is afgehandeld hier!

— Aterhandeld? ze begint pas! schreeuwde Fitzsimmons wanhopig. Ik bied jullie vier dollar — een mammothfortuin! een fortuin,

welker hoogte ik je moet verzoeken, voor de andere artisten verborgen te houden. Vier dollar per hoofd en alles vrij. Plus de gelegenheid om in gezelschap van een der beroemdste circusdirecteuren ter wereld weer terug te reizen naar de beschaving. Zegt je dat dan niets?

Raffles was een stap nader gekomen en zeide, met iets warms in zijn stem:

— U is een braaf man, mijnheer Fitzsimmons en ik zal de aangenaamste herinneringen aan U bewaren. Ik heb kennis gemaakt met lieden, die ik steeds en overal gaarne mijn vrienden zal blijven noemen, maar gij moet nu toch wel hebben ingezien, dat wij geen echte acrobaten zijn, dat wij dit deden terwille van het veilige geleide, van Uw groot gezelschap!

Dit argument scheen mijnheer Fitzsimmons aanvankelijk met stomheid te slaan.

Toen kwam hij langzaam overeind uit zijn draaistoel, legde met een gebaar zijn groote en gespierde handen op Raffles schouder en zeide, terwijl hij zijn R's donderd liet rollen:

— Directeur Fitzsimmons heeft nog nimmer een vergissing begaan! Ik heb dadelijk heeren in jullie herkend. Ga dan, waar het lot U heenvoert, mijn kind, blijf altijd braaf, en denk nog eens vol liefde aan den man, die getracht heeft, een vader voor je te zijn!

De brave directeur speelde volstrekt geen comédie — Raffles zag dat hij het ernstig meende, en dat hij zijn ontroering nauwelijks meester was.

Hij greep de hand van Fitzsimmons en zei eenvoudig:

— U is een goed mensch, mijnheer Fitzsimmons en dat zal ik weten te onthouden. U had mij en mijn makkers kunnen wegzenden, en dan waren wij in een zeer gevaarlijke toestand geraakt. Het is zeer wel mogelijk dat gij zelf hier nog met moeilijkheden te kampen krijgt. De winter staat voor de deur. Ik heb U aangeraden, nu spoedig terug te keeren, maar gij hebt koppig geweigerd, omdat Uw circus avond aan avond vol is — en ik vrees dat die koppigheid U duur te staan zal komen, want ik ken hier de winters, die zeer snel invallen en die met een hevige koude gepaard gaan.

Mochten die ernstige gevolgen zich voordoen, dan zal ik er niet mee volstaan, mij te herinneren dat ik U heb gewaarschuwd, maar ik zal U helpen zooveel dat in mijn vermogen is. Vaarwel — en misschien wel tot wederziens. Mijn vrienden staan buiten de deur en zouden U gaarne de hand drukken.

— Het worde hun toegestaan! zeide mijnheer Fitzsimmons met een dreunenden galm.

En een oogenblik later kronkele hij onder den greep van Henderson's geweldige hand, en stortte hij een stroom welmeenende en luiddinkende woorden over het hoofd van Brand uit, en zelfs Foundling moest een poot geven, en deed dat — maar alleen op bevel van Raffles! Een oogenblik daarna stonden zij buiten, gereed om heen te gaan, want zooeven hadden zij al afscheid genomen van de overige leden van het gezelschap.

Zij hadden den dag tevoren reeds een half dozijn sterke en geschikte trekhonden gekocht van Fitzsimmons, die reeds zonderling had opgekeken, bij dien aankoop, waarvan hij niet veel begreep, maar dien hij zich haastte goed te keuren wegens de hoogte van den kooprijfs.

De dieren hielden verblijf in een der wagens.

Raffles had ook nog paarden noodig. Een van de drie dieren, die zij bezeten hadden, had hij nog weten op te vangen, maar het tweede was gedood door een kogel der bandieten en het derde hadden zij tot goede buit verklaard. Ook een paar paarden had hij van Fitzsimmons wel kunnen koopen, maar hij wilde den braven man niet berooven van dieren, die zijn broodwinning hielpen uitmaken en voorts — Fitzsimmons had misschien goede circuspaarden die goed konden trekken, maar die weinig geschikt waren voor den inspannenden arbeid die Raffles van ze zou vergen.

Er hadden zich echter ook reeds paardenhandelaars in de kolonie gevestigd en Raffles zou bij hen wel iets goeds weten te vinden.

Thans echter had hij iets anders te doen, dat van meer belang was.

Reeds tijdens het bezoek aan den directeur had hij een vrij groot pak onder zijn arm gedragen, in zwart zeildoek gewikkeld, en thans reikte hij Brand de hand voor de deur van het logement en zeide:

— Ik ga nu naar Tom Sloans, Brand. Over een half uur hoop ik terug te zijn.

— Wat ga je bij hem doen? vroeg Brand verwonderd.

Raffles wierp een blik om zich heen, en antwoordde toen nog zachter:

— Ik ga hem — dit brengen!

En hij knikte in de richting van het pak onder zijn arm.

— De buit van de bandieten, riep Brand verbaasd uit.

— Spreek niet zoo hard! Ik heb het gevoel alsof ik hier nog steeds bespionneerd word.

— Er is niemand in de omgeving te zien!

— Dat zegt niets! De spionnen kunnen wel in een van die huizen verborgen zijn. Voorzichtigheid is in ieder geval geboden.

— Maar waarom wil je het geld en de juweelen, die je van de bandiet hebt aangenomen aan Tom Sloans in bewaring geven? Weet je wel hoe hij daarover denkt?

— Hij zal er niet over behoeven te denken, Brand, want ik zal hem niet zeggen, wat er in dit pak zit! zeide Raffles. Je ziet dat ik het verzegeld heb en stevig dichtgebonden. Ik vertrouw den ouden Sloans volkomen, en ik denk er niet aan mij op dien langen weg naar het Noorden en tijdens onze jacht te belasten met dit zware, lastige en gevaarlijke pak! Bij Sloans is het echter veilig, en wij vragen het weer bij hem op, als wij op den terugweg langs deze kolonie komen.

— Het is de vraag of zij nog wel zoo lang zal bestaan, Edward.

— Daaromtrent maak ik mij niet ongerust, Brand! De goudvelden zijn daar in de eerste jaren zeker nog niet uitgeput. Wacht mij hier in het ogement totdat ik terugkeer.

Hij knikte Brand toe, en toen liep hij haastig naar de woning van Tom Sloans, den sherif, trad diens kantoortje binnen, legde het zware pak op de eenvoudige schrijftafel en daarop zijn insigne als ondersherif, en zeide, zijn breedgerande hoed afnemend:

— Ik dank je voor het vertrouwen dat je in mij gesteld hebt, Sloan en hier is mijn insigne terug.

— Zou je niet wat langer willen blijven Burks? vroeg Sloans langzaam, achteroverwippend in zijn stoel, en de hand door zijn grijs haar halend.

— Neen Sloans. Mijn plannen zijn gemaakt. Ik trek met mijn vrienden naar het Noorden, en ik kom te vragen of je dit verzegelde pak voor mij bewaren wilt.

— Natuurlijk wil ik dat. Wacht, ik zal je een ontvangstbewijsje schrijven.

Raffles keek even in de heldere, grijze en nog glanzende oogen, en zei:

— Een bewijsje heb ik van Tom Sloans niet nodig. Als jij je mijn gezicht herinnert, zodra ik terugkom, 's dat voldoende. Heb je een goede bewaarplaats?

— Is het dan van waarde, wat je me toevertrouwt?

— Betrekkelijk! Er zit voor ongeveer tachtigduizend dollar in!

De oude Sloans maakte bijna een lichtsprong en kreet:

— Tachtig....!

— Vind je het veel? vroeg Raffles glimlachend.

— Maar man, dat is immers een fortuin! Ik voel het knikken in mijn knieën. Waarom breng je het niet liever naar de bank?

— Omdat een bank kan worden overvallen, en omdat ik jou evengoed vertrouw.

— Maar ik heb geen brandkast.

— Dat is ook niet nodig! Berg het goed weg, in een of andere kist van je, dat is wel voldoende. Je hebt immers niemand op dit oogenblik in huis?

— Ik ben alleen!

— Mooi zoo. Berg het dan maar spoedig weg, voor het gemerkt wordt. En laat ik je bedanken, Sloans. Over een paar maanden of op zijn laatst in het begin van de lente kom ik het van je terugvragen. Tot weerziens! En met een krachtigen handdruk nam hij afscheid van den man, die drie dagen lang zijn chef was geweest.

Onmiddellijk na het vertrek van den zoogenoamden Burks begon de oude Sloans het kostbare pak zorgvuldig weg te bergen.

Maar alleen was hij daarbij niet — dat was een noodlottige vergissing van den ouden man geweest.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK II.

TERUGKEER.

In den loop van den dag wist Raffles zich bij den paardenhandelaar voor niet al te veel geld een drietal goede paarden te verschaffen, waarvan er een geschikt was als lastpaard. Daar Raffles in den loop der jongste avonturen bijna al zijn bezittingen was kwijtgeraakt moesten er ook weer nieuwe kampbenodigheden, een tent, dekens, en vooral munitie worden aangekocht, die echter in ruime mate voorhanden waren in de bazar van de nederzetting, gedreven door een handige Pool, die met groot voordeel voor zich zelf het spreekwoord toepaste „Men moet het ijzer smeden als het heet is.”

Reeds des middags braken zij op, en vele van de circuscollega's deden hen uitgeleide tot aan de grens van de kolonie.

De drie mannen hadden zich in dien korten tijd vrienden gemaakt uit die eenvoudige lieden, die steeds ronduit voor hun gevoelens plegen uit te komen, in tegenstelling met zekere kringen, waar men een masker pleegt te dragen.

De honden liepen voorloopig los mede en de schrandere dieren dachten er niet aan, den mensch te verlaten, in wien zij hun natuurlijke beschermer zagen, vooral nu de winter spoedig zou aanbreken.

Wat de paarden aangaat — Raffles zou er misschien nog een paar weken nut van kunnen hebben, en dan zouden die dieren onbruikbaar zijn geworden als gevolg van den sneeuwval. Hij rekende er dus op, ze met verlies van de hand te moeten doen.

Verder in het Noorden zou hij zich nog wel een goede slede kunnen verschaffen en ook sneeuwschoenen voor hem en zijn metgezellen.

De neme was dien middag betrokken, voor het eerst sedert lang woei er een hure wind en een zonderling gedrukte stemming lag over de drie mannen, waarvan zij den aard nog niet goed begrepen.

Raffles, die aanstonds alles wilde doorpeilen, ook zijn eigen gevoel en gewaarwordingen, schreef die melancholieke stemming toe aan een mengeling van subtiele zieleroerselen, en

Henderson schreef het eenvoudig toe aan „het beroerde weer.”

En waarschijnlijk hadden zij beide gelijk.

De hemel betrok hoe langer hoe meer, er dreigde een plasbui, en de drie mannen waren nog geen uur rijdens van het goudelversstadje verwijderd, of zij waren verplicht ijlings een schuilplaats te zoeken, onder een reusachtigen overhangenden rots, want er barstte met volle woede een van die ontzagwekkende onweders los, die vooral in de prille lente en in het najaar in de streken berucht zijn.

In een ommezien wiessen de kalme beekjes en rivieren tot woeste, loodgrijze bergstroomen, en de spiegel van het meer steeg wel een voet, ondanks zijn groote oppervlakte, want telkens werden er nieuwe watermassa's heengestuwd en uit een bijna inktzwarte hemel gutste de regen in pijpdikke stralen onophoudelijk neer.

Urenlang moesten de drie mannen daar verblijven en met hen hun paarden en honden en toen eindelijk het onweder bedaarde, en de natuur weer eenigszins tot rust kwam, toen was de zoogenaamde weg noordwaarts zoo volkomen onbegaanbaar dat er aan verder trekken in de eerste uren niet te denken viel. Tegen hun zin waren de reizigers dus wel verplicht op diezelfde, althans eenigszins droge plek te blijven en toe te zien, hoe langs den hellenden weg de modder in bijna vloeibaren toestand omlaag gieed, in de richting van de oevers van het groote meer.

Het was eensklaps rumoerig geworden, want overal donderden de watervallen omlaag van de rotsen en bruisten de golven.

Een paar vogels, groot en met lange, dunne pooten vlogen krijschend voorbij en verdwenen al spoedig in de nog altijd dreigende lucht.

Raffles had zijn pijp aangestoken, en wachtte in wijsgeerige rust het tijdstip af, waarop het mogelijk zou zijn, verder te trekken.

Het werd duister, Henderson maakte met de grootste moeite een bescheiden kampvuurtje en de warme thee verwarmde de drie mannen wat, die verkleumd waren door dat lange stilzitten.

De paarden waren reeds lang te voren ontzadeld en de dieren schenen zich van het natuurgeweld niet veel aan te trekken.

Wat de honden betreft, zij waren dicht bijeengekropen op een droog plekje onder het waakzaam oog van Foundling, die zich onmiddellijk als leider en have'voer'ler had opgeworpen — een functie die hem door geen der honden werd betwist.

En daar aten nu, rookten en sliepen de drie mannen, en ze ontwaakten vroeg den volgenden dag en toen scheen de zon opnieuw, en het overtollige water was weggestroomd in het meer. De weg was nog lang niet ideaal maar in ieder geval begaanbaar, en de drie mannen maakten zich dus gereed om verder te trekken.

De paarden werden ontdaan van dikke dekens — Raffles dekte namelijk, als hij kon, bij ruw weder zijn paarden, hetgeen reeds vroeger vaak de lachlust en de spotzieke opmerkingen van de anderen had opgewekt, van ruwe comboys — de tent werd opgerold en met het eetgerei, in een der riviertjes gereinigd, op het pakpaard gebonden en nadat ook het eenvoudige ontbijt genuttigd was, stegen de drie mannen in den zadel, en de kleine troep trok verder, in noordoostelijke richting.

Zij waren echter nauwelijks een honderdtal meters verwijderd van de plek, waar zij dien nacht gekampeerd hadden toen Raffles zijn paard inhield en achterom zag.

De twee anderen volgden dadelijk zijn voorbeeld en Brand vroeg:

„Waarom sta je stil, zie je iets?”

„Ik zie niets — maar ik hoor wat, Brand, of liever moet ik zeggen dat ik iets gevoel, en dat is het dreunen van den grond.

De steenachtige bodem, plant het geluid van hoestlagen gemakkelijk over, vooral nu het bevrijd is van modder. Ja, je ziet dat ik gelijk had, uit de richting van de nederzetting nadert ons een ruiter!

Raffles had goed gezien.

Daar neel in de verte galoppeerde een paard, met dien korten, haastigen galop, die de paarden der koeienjongens het meest op prijs stelden, en die ze dan ook meestal gebruiken om zich voort te bewegen.

En de man die het paard bereed moest ook een cowboy zijn, dat was in de verte al te bemerken aan zijn eigenaardige zit, kaarsrecht en met bijna gestrekte beenen, lange beugelriemen, en een hoog zadel.

Een oogenblik later viel er niet meer aan te twijfelen — die man die daar kwam aan-

stormen had een doel, en dat doel waren de drie reizigers, nu en dan hief hij de hand op en zwaaide met zijn halsdoek.

Weinige minuten later herkenden zij de man ook, het was een zekere Tom Dairy, en hij was inderdaad een voormalig koeienherder geweest, die de lasso had verwisseld met het houweel en de zeef.

— Er moet iets gebeurd zijn, mompelde Raffles. Hij ziet er bleek en opgewonden uit. Stil, Foundling en ga liggen!

De hond gehoorzaamde maar hij keek woelend in de richting van het snel naderende paard. De ruiter was nog een meter of dertig verwijderd, toen hij reeds begon te schreeuwen:

— We hebben je nodig, Burks. Ik wist wel, dat ik je gauw genoeg zou inhalen, met dat weer van vannacht. Je moet dadelijk terugkomen. Sherif Tom Sloans is vannacht vermoord en ze hebben zijn huis geplunderd.

Het gelaat van Raffles werd voor een oogenblik hard.

Dat was door zijn toedoen gebeurd!

Hij had den ongelukkigen ouden man opgedragen, een fortuin voor hem te bewaren. Hoe anderen dat wisten begreep hij niet, maar het moest zijn uitgelekt. Zijn stem klonk dof toen hij vroeg:

— Is de arme oude man dood?

— Zoo goed als, Burks! Op dit oogenblik kan hij het hoekje wel al om zijn. De dokter gaf geen stuiver meer voor zijn leven.

— Ik kom terug — onmiddellijk, misschien kan ik hem nog redden. Wat is het voor een verwonding?

— Een tik met zijn eigen bijl op zijn hoofd. Niemand heeft iets gehoord. En van de daders geen spoor. Maar we denken dat het de lui van Schoppen Tien zijn!

— We gaan met je mee, Tom! zeide Raffles kortaf. En ik zal niet rusten voor ik die kerels gevonden en zwaar gestraft heb. De jacht kan wachten, dit gaat voor.

En Raffles gaf zijn paard de sporen en was de ander onmiddellijk een eind vooruit, bezielde door den wensch zoo spoedig mogelijk hulp te bieden, en als het kon den ouden man nog te redden.

Brand smoorde een zucht, terwijl hij een blik wisselde met Henderson. Daar begon het lieve leventje opnieuw, gevaarlijker dan ooit, want thans kregen zij waarschijnlijk met de heele bende te doen, inplaats van met een enkele man. Gedurende den geheelen terugtocht sprak Raffles geen woord. En met

verbeten woede spoorde hij zijn paard telkens tot grooter snelheid aan.

Hij stormde dan ook het kleine gouddeleversstadje binnen, lang voor de anderen en hield zijn dampend, met schuim overdekt paard pas in, vlak voor het blokhuis van den sherif.

Er stond een menigte zwijgende mannen voor, en het werd naar het scheen bewaakt door de vier helpers van Tom Sloans, met het geweer aan den voet, en die met sombere, bleeke gezichten voor zich uitstaarden.

Raffles was reeds uit den zadel gesprongen en had zijn paard snel vastgemaakt aan een der ringen, die zich daartoe bevonden aan een soort van schutting terzijde van het huis.

Hij baande zich een weg door de zwijgende mannen, en Al Tassoni kwam hem een stap tegemoet, en zei met trillende stem:

— Gelukkig dat je er bent, Burks. Wij hebben het gevoel dat jij de eenige bent die hier kan helpen. Hij ligt te sterven, maar hij is bij kennis. De dokter is bij hem.

Raffles drukte Tassoni zwijgend de hand, en ging toen de kamer naast het zoo bekende kantoortje van den sherif binnen.

Sloans lag op zijn laag rustbed, zeer bleek, en met een van bloed doordrenkten doek om het hoofd.

Een klein, gebrild en grijs mannetje liep ijverig heen en weer, de assistent van den geneesheer.

— Waar is de dokter? vroeg Raffles kortaf.

— Ergens anders! antwoordde de oude man. Een heel eind hier vandaan. Maar ik ken het ook wel.

— Dat hoop ik, zeide Raffles zijn hoed neerwerpend en den verbåndtrommel openend, die hij aanstonds had meegenomen. Die bloedige lap wijst anders niet op veel ervaring, U houdt het mij ten goede. Wat heeft U hem gegeven?

— Wat zou ik hem gegeven hebben? riep de assistent nijdig. U denkt toch zeker niet een laxeerpoeder? En wat komt het er ook op aan over een uur is hij toch voor de haaien!

Raffles zag een krampachtige rilling loopen over het bleeke gezicht van Sloans en hij zeide haastig:

— Trek je dat maar niet aan, Sloans, ik zal wel eens zien of er nog wat aan te doen is.

— Je moet er niet boos om zijn, Burks, dat ik zoo slecht je belangen heb behartigd, maar ik werd overvallen, ik....

— Geen woord meer, Sloans! Beloof me nu, dat je volstrekt niets meer zegt. Dat is schadelijk voor je. Heb je pijn?

— Nog al! Het was een harde tik. Als mijn

hoed den slag niet voor een klein gedeelte had gebroken....

— Nu niets meer zeggen en mij even laten onderzoeken. Ik zal je nog wel meer pijn moeten doen, maar het is voor je bestwil.

Raffles wikkelde zeer voorzichtig de witte lap los, en bekeek aandachtig de zware wonde in het achterhoofd van den ouden man.

Hij bedwong met groote moeite zijn toorn, toen hij de wijze zag waarop de wond verbonden was en beval kortaf:

— Kokend water, zeep, een schaar en een scheermes! Goede God, een varken zou met meer zorg zijn behandeld. Heeft U niet gezien dat er haren en kleine scherfjes van den schedel in de wond zijn geraakt. Waarom heeft U geen verbandgaas gebruikt? Had U niets om de wonde te steriliseeren?

— Mijnheer, ik weet niet wie U bent, maar ik laat mij niets voorschrijven door een leek.... begon de assistent driftig.

— Mijnheer, ik heb den doktersbul en ik zou U raden onmiddellijk te doen wat ik zeg, of ik maak me kwaad, en dan zou ik misschien U moeten behandelen. Vlug een beetje of ik zal een rapport van U opmaken!

Dit laatste scheen den assistent toch wel te verschrikken, want hij haastte zich mopperend het vertrek uit, naar het kleine, aangebouwde keukentje, waar men hem al spoedig hoorde rammelen met vaatwerk.

Raffles had intusschen zijn instrumententasch geopend, desinfecteerde een pincet en haalde daarmee voorzichtig de kleine beensplintertjes uit de wonde. Hij wist dat hij Sloans veel pijn deed, maar de gewonde hield zich goed.

Hij beet zijn tanden op elkaar, en een zacht steunen klonk in zijn zwaar ademde borst.

Raffles verbond nu opnieuw de wonde, en de assistent keek er zwijgend en met een grimmig gezicht bij toe — maar in zich zelf moest hij bekennen, dat het er nu heel anders uitzag.

Zoodra Sloans weer rustig terneder lag schreef Raffles iets op een stukje papier, stak het den assistent toe, en zei:

— Dit moet er onmiddellijk zijn!

— Zoodra een van mijn mannen tijd heeft.. begon de assistent.

— Het moet er onmiddellijk zijn en gij zult het zelf bij den drogist of in het hospitaal gaan halen, herhaalde Raffles ijskoud en zijn grijze oogen schenen als stalen priemen dwars door den assistent heen te gaan, die niet eens

de kracht vond om nog iets te zeggen en maakte dat hij wegwam.

En niet zoodra was Raffles alleen of hij begon met zijn onderzoek. Hij vond bloedspatten tegen de wanden, er was een stoel omgeworpen, en hij vond zelfs weer duimafdrukken — maar het waren ditmaal niet de afdrukken van den grooten, eeltigen duim van den trapzwerker die de beide vorige misdaden had gepleegd!

Wat later, en zonder dat Raffles nog iets van belang had kunnen vinden, keerde de assistent brommend als een kwade hond weer terug met eenige pakjes, en Raffles, die intusschen water gekookt had bereidde vlug de geneesmiddelen, liet er den gewonde wat

van innemen, keek nog eens op hem neer, voelde den pols toen en zei tot den assistent:

— Hij zal genezen, indien men hem behoorlijk verpleegt. Het is een kwestie van eenige weken. Van dezen drank moet hij geregeld gebruiken. En de wonde moet iederen avond hiermede gezalfd worden.

Hij wachtte het antwoord van den assistent niet eens af, maar trad naar buiten.

Een eigenaardig gerucht, dat hij sinds maanden niet gehoord had deed hem omhoog zien, in de fletsblauwe lucht.

Met moeite weerhield hij een kreet van verwondering — uit het Zuiden naderden met groote snelheid een paar groote vliegmachines.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

HET AFGELUISTERDE GESPREK.

Raffles had te veel verstand van dergelijke zaken, om dadelijk te zien dat er met een van die toestellen iets niet in orde was. Het hing op een zonderlinge wijze eenigszins scheef in de lucht en de bestuurder had blijkbaar groote moeite, het evenwicht te bewaren.

Raffles snelde het huis weer binnen en greep den kijker van den ouden Sloans van de tafel.

Toen hij dit op de vliegmaschine richtte zag hij duidelijk een man op een der onderste draagvlakken staan en nog een tweede rechtop in de cockpit, en beide maakten zich blijkbaar gereed, het toestel met hun parachute te verlaten.

— Als die parachutes niet voortreffelijk zijn en zich snel openen, dan breken zij hun nek, mompelde Raffles voor zich heen. Zij vliegen op nauwelijks 500 M. hoogte en dalen snel.

Een oogenblik later riep hij luid :

— Een der schroeven staat stil! De linksche motor heeft naar het schijnt het werk gestaakt en de machine is zoo zwaar geladen dat de andere het werk niet alleen af kan.

Op dit oogenblik was het alsof zich een klein voorwerp losmaakte van de vleugel-lamme machine, iets zwarts, dat met een flauwe boog en daarna kaarsrecht omlaag viel, en een tel of zes later deed een geweldige ontploffing tot op kilometers afstand de grond sidderen.

— Alle duivels — het zijn militairen! schreeuwde de assistent, doodsbleek en op zijn beenen trillende. Zij werpen met bommen naar ons! Wat heeft dat te beduiden? Is er oorlog?

— Als zij naar ons wierpen mijn waarde heer, zeide Raffles koeltjes, dan moest men hen morgen hun brevet ontnemen, want zij werpen wel een paar kilometers mis. Die voorste vliegmaschine ontdoet zich eenvoudig van haar veel te zware last die haar ten ondergang dreigt te brengen. Die bom moet zeker vijfhonderd kilo hebben gewogen.

— Maar het moeten Amerikanen zijn — wat doen zij hier? brulde de assistent, stamp-

voetend. Komen wij met onze toestellen over hun grens?

— Natuurlijk zijn zij verdwaald, antwoordde Raffles schouderophalend. Misschien heeft er de een of andere nachtelijke oefening plaats gehad en wellicht zijn die twee machines door mist of ook wel door een storm overvallen. En voor een snelvliegend bombardementsvliegtuig ligt de grens betrekkelijk dicht bij, want wat is vijfhonderd kilometer voor een vliegtuig?

Weer viel er een klein zwart voorwerpje uit de eerste machine, weer volgde een geweldige losbarsting, krachtiger nog dan de eerste.

En nog altijd stonden die twee kleine figuurtjes daar recht overeind, klaar voor den sprong. Duidelijk waren de zakken op hun ruggen te zien, waarin de valschermen lagen opgevouwen.

Maar zoover behoefte het naar het scheen niet te komen. De piloot moest een meester in zijn vak zijn, want hij slaagde erin, terwijl nog maar een motor draaide, zijn thans aanmerkelijk verlicht toestel in evenwicht te houden en steeds meer te dalen, als het ware beschermd door de tweede vliegmaschine, die een weinig kleiner was en op een jager of verkenners geleek, om tenslotte dicht in de buurt van de nederzetting te landen.

En alles zou waarschijnlijk goed zijn afgelopen, als het toeval niet had gewild dat er op die overigens gladde vlakte niet een zwaar steenblok had gelegen, juist op den weg van een der wielen.

De vliegmaschine sloeg gelukkig niet over de kop, maar botste met geweld tegen den hinderpaal aan, maakte onder luid geraas een haven zwaai, en toen knapte het onderstel af, en de machine kwam tot rust als een zwaar-gewonde vogel, met het uiteinde van een der draagvlakken geen vier centimeters boven den ruwen bodem.

Het was midden op den dag en zoo waren er dus niet heel veel gouddelvers in het kamp, maar die er waren kwamen onmiddellijk toesnellen, op gevaar af, door de aanstormende

tweede machine, die juist landde, te worden verpletterd.

De man op het draagvlak met zijn parachutezak, was er bij de ruwe landing afgesmeten en liep een paar niet al te ernstige kneuzingen op.

De bestuurder echter was bewusteloos, want hij had bij het afknappen van het onderstel een leelijke tik terzijde van het hoofd gekregen, op het zwakste gedeelte van zijn valhelm, van een losgeraakt stuk metaal.

En het waren ook wel degelijk Amerikaansche machines, Raffles was een der eerste om hulp te bieden en hij gaf kort en duidelijk eenige aanwijzingen, en de aanvoerder uit de zoeven neergestreden machine zag waarschijnlijk onmiddellijk wien hij voorhad, want hij trad dadelijk op Raffles toe en vroeg:

— Heeft U hier gezag, mijnheer? De burge-meester misschien? Ik bemerk tot mijn verbazing dat deze plek bewoond is; zijn wij dan zoover afgedwaald door dien vervloekten storm!

— Het is geen stad, het is een nederzetting, kapitein, antwoordde Raffles met een glimlachje. Het is het goudelverskamp Cedar City. En gezag heb ik hier geen ander dan dat van hulpsherif!

— En dat reusachtige water, dat op een zee gelijk!

— Het Groote Slavenmeer, kapitein.

— Ben ik dan zoover afgedwaald, riep de Amerikaan in de grootste verbazing. Nu, onmogelijk is dat niet! — zulk een storm heb ik in geen jaren beleefd. Intusschen ben ik er leelijk aan toe! Denkt U mij te arresteeren, omdat ik op vreemd gebied geland ben?

— Het zou een zonderlinge ontvangst zijn, na dat ongeluk, kapitein. Ik geloof dat men U wel rustig weer zult laten vertrekken.

— Maar dat kunnen wij niet! Mijn collega is gewond en zijn toestel is vernield!

— Wat dat laatste aangaat — slechts het onderstel is gebroken, de draagvlakken zijn volmaakt intact, en ik geloof dat gij binnen vier dagen weer zou kunnen opstijgen.

— Maar hoe zal ik in een nederzetting als deze het noodige kunnen vinden? Hoe kom ik aan werklieden en aan experts?

— Dat alles is hier, kapitein — ik weet het tenminste wel te vinden! Ik bedoel natuurlijk dat ik hier het noodige bijeen weet te brengen voor een reparatie die niet afdoende zal zijn, maar voldoende om U naar U basis terug te brengen. Als gij het niet te onbescheiden vindt, waar was die?

— Fort William! antwoordde de kapitein. Wij zijn eergisteren voor een groote oefentocht opgestegen en wij hadden in opdracht bommen te laten vallen op doelen, die waren opgesteld in een dorre, onbewoonde vlakte, niet ver van de Canadeesche grens. Ik heb heel veel meege-maakt, maar dat een storm zoo onverhoeds en hevig kan opsteken, was nieuw voor mij. En dat wij het overleefd hebben is een raadsel! Van landen was geen sprake en urenlang zijn wij voortgejaagd door een orkaan, en toen gebeurde dat ongeluk met den linkermotor van luitenant Macmiller, en ik dacht dat alles gedaan was. Toen legde de storm zich even snel als zij was opgestoken, maar mijn instrumenten waren stuk, en ik had er niet het flauwste vermoeden van waar ik was — steden en dorpen zijn hier al zeer schaarsch. Kan ik hier telefoneeren of telegrafeeren? Ik wil mijn chef geruststellen.

— Dat zal heel moeilijk gaan, antwoordde Raffles met een glimlachje. Gij zoudt minstens een uur ver moeten vliegen om het dichtsbijzijnde Fort een telegram te kunnen verzenden.

— Dat moet toch geschieden! Sta mij toe dat ik mij voorstel.

Ik ben kapitein Hyke van het drie-entwintigste luchteskader. Kunt gij mij eenige aanwijzingen geven?

Raffles legde Hyke nauwkeurig uit hoe hij moest vliegen om het naaste Fort te bereiken, hij leende zelfs zijn zakkompas aan den vliegerkapitein, deze reikte hem de hand en zei:

— Ik dank U voor dien dienst. Ik ga nu rapport uitbrengen, maar keer dan terug, want ik wil Macmiller die gewond is, niet in den steek laten. Misschien vind ik op het Fort ook wel een paar onderdeelen voor zijn motor. Sta mij toe dat ik U voorloopig mijn dank betuig.

Raffles boog hoffelijk, en toen nam hij dadelijk de noodige maatregelen, terwijl kapitein Hyke zijn mannen snel instrueerde en toen weer opsteeg.

Raffles begon met Henderson en Brand op te zoeken, die zeer verbaasd waren over het gebeurde, en toen ondernam hij een ontdekkingstocht door het kamp, koos hier een stuk bruikbaar ijzer, daar een paar latten taai sterk hout, wist in de kleine bazar staal-draad, schroeven en eenig gereedschap te koop, en vond zelfs in een duistere schuur een verroeste cric, bestemd voor auto's maar ook heel geschikt om er de scheetgezakte vliegmaschine mee op te vijzelen.

Er werd begonnen met het uitladen van de

twee nog aanwezige bommen, en dit zeer gevaarlijke speelgoed werd op verre afstand van het kamp onder de hoede gesteld van een van Sloans helpers.

Het bleek dat de machine behalve den piloot nog vier mannen aan boord had gehad, waarvan een de radio had moeten bedienen, als die niet reddeloos vernield was geworden door den storm. Een tweede bediende de mitrailleur, een van die sne.vuurkanonnen die door de draaiende schroef heen kunnen vuren, een derde had tot taak de bommen uit te werpen, en de vierde moest de motoren controleren en als navigator optreden.

De jager had al zijn bommen nog aan boord, en daarenboven twee mitrailleurs, die halverwege in de zeer dikke, onderste draagvlakken waren ingebouwd — een nieuwtje dat de Amerikanen eigenlijk liever nog wat geheim hadden willen houden.

De reus Henderson bleek dadelijk van het grootste nut te zijn, want hij deed het werk van vier volwassen, krachtige mannen. Brand daarentegen bracht zijn technische vaardigheid goed te pas en Raffles beraadslaagde met den sergeant, die de taak van den gewonden Macmillan had moeten overnemen, over de beste wijze het gebroken onderstel te repareren. Het wiel was bijna volmaakt intact gebleven en binnen weinige dagen geloofde Raffles met het werk gereed te kunnen zijn.

Het werd middag en allen waren hard aan den arbeid, toen opnieuw het geronk van de machtige motoren in de lucht klonk en een oogenblik later de tweede machine weer neerstreek, even vlot als de eerste maal.

Intusschen keerden de gouddelvers langzamerhand terug van den arbeid en het werd nu moeilijk genoeg voldoende ruimte te houden om de machines, want allen dromden nieuwsgierig naar de plek waar het bombardementsvliegtuig zoo ongelukkig was neergekomen.

Des nachts zouden de beide bemanningen persoonlijk de wacht houden bij hun toestellen, en dit kon geen bezwaren opleveren, want tenten waren er in de nederzetting in overvloed.

En zoo snel was het werk gedaan, dat kapitein Hyke tot zijn vreugde kon vaststellen, dat een vertrek in de late middag van den volgende dag volstrekt niet was uitgesloten.

Maar Raffles bleef de eer voorbehouden de oorzaak te ontdekken van het weigeren van een der beide motoren.

Het zou een halve dag duren om dit gebrek te verhelpen en alles liet zich dus voor de ge-

strande Amerikaansche militairen gunstig aanzien.

De duisternis was reeds gevallen toen Raffles Henderson en Brand bij het gehavende toestel achterliet, in gezelschap van de bewakers, en naar de nederzetting terugkeerde, waar hij hier of daar een moer van bijzondere afmetingen hoopte te vinden, die bij de herstelling gebruikt moest worden.

En als steeds klonk hem reeds van verre het luide gerucht tegemoet uit de drankhuizen en de speelholen, rauw gelach, klanken van harmonica's en trompetten, woedende kreten en bedreigingen van dronkaards, al die zoo bekende geluiden in een kamp van ruwe mannen die naar goud zoeken.

Raffles liep door de hoofdstraat van de nederzetting, en ging juist voorbij een der eenvoudige blokhutten toen hij met eenige verwondering zijn schreden inhield, luisterde en toezag.

Er was iets met dat huis gebeurd, er was iets aan veranderd, sedert dien morgen. Het was bewoond geweest door een ouden goud-delver, die de nacht tevoren gestorven was, en daar het huis aan Tassoni in eigendom toebehoorde, een der helpers van den sherif, zoo had die het huis gesloten, in afwachting van nieuwe huurders.

Maar nu brandde er licht in een van de beide vertrekken gelijkvloers. Het was wel moeilijk zichtbaar, maar Raffles zag het toch. Het drong door een smallen naad in een der raamluiken, die ondanks de plotseling weer ingetreden hitte, gesloten waren.

En het geluid dat Raffles hoorde, al was het dan heel zwak, dat was het geluid dat goudstukken maken, als zij van een zekere hoogte neervallen!

Natuurlijk konden daar binnen zeer wel mannen zijn, die een onderdak zochten, en de huurduiten in hun zak hadden willen houden, maar Raffles had buien van groote nieuwsgierigheid, en zoo overtuigde hij zich eerst dat er niemand in de nabijheid was, sloop toen op het iuk toe, en trachtte door de smalle kier te zien. Die was echter veel te nauw voor het doel, en daarom liep Raffles om het houten blokhuis heen, en onderzocht de achterzijde eens, zich afvragend hoe die tijdelijke bewoners toch wel binnen waren gekomen.

En spoedig genoeg ontdekte hij de methode!

Op ongeveer twee meters afstand van een achterwand stond een krachtige spar, en de

onderste takken daarvan reikte bijna tot aan het kleine raampje, het eenige dat zich in de achterwand bevond, waarschijnlijk ter verlichting van een soort van vliering, waar men graan, gezouten vleesch, meel en andere levensmiddelen kon bewaren.

Dat raampje stond op dit oogenblik ongeveer een handbreed open, de boom was te beklimmen, maar gemakkelijk was het volstrekt niet, en in elk geval moest hij gebruikt zijn als ladder, want op de voordeur had Raffles het hangslot zien zitten, dat de plaats innam van een gewoon deurslot, welk soort afsluiting in Cedar City voor een buitensporige en lachwekkende weelde gold.

Hier was geen enkel levend wezen te bespeuren. De achterkant van de huizen of liever gezegd de blokhutten zagen hier allen uit op de vlakte, en omdat vensterglas moeilijk te verkrijgen was en peperduur, zoo waren de ramen hier uiterst zeldzaam.

Bovendien stonden er vrij wat boomen op deze plek, en het was dus zeer begrijpelijk dat men hier kon binnen dringen zonder te worden gezien.

Raffles aarzelde niet langer, maar overtuigde zich haast werktuigelijk dat zijn revolver in den holster stak, en klauterde behendig in den boom.

Hij schoof zich vooruit op den onderste tak, totdat hij het raampje kon bereiken, en toen zag hij ook wat het inklimmen zoo zeer vergemakkelijkte — om de planken van de blokhut beter bijeen te houden had Tassoni van hoek tot hoek juist even onder het raampje een dikke dwarsplank bevestigd en daarop kon men heel gemakkelijk den voet zetten bij het verlaten van den gevaarlijk zwiepende tak.

Een oogenblik daarna was Raffles binnenshuis.

Op de vliering was het stikdonker. Overdag ontving dit hokje alleen licht door het raampje waardoor hij was binnengedrongen.

Uit vrees dat de planken zouden kraken, legde hij zich plat op den buik, en schoot zich zoo wat meer naar voren, totdat zijn linkerhand in het leege tastte, en hij begreep, de smalle trap te hebben bereikt.

Hij maakte zich juist gereed, die trap voorzichtig af te dalen, toen het stemmegegons, dat hij tot dusverre gehoord had, plotseling duidelijker tot hem doordrong.

De reden daarvan was heel natuurlijk — hij had al dien tijd juist boven een spleet tusschen twee planken gelegen, en door die opening drong niet alleen het geluid van twee mannen-

stemmen maar ook licht tot in de vliering door.

Raffles bukte zich voorzichtig, bracht het oog boven die opening, en kon nu een vrij groot gedeelte overzien van een laaggezolderd met den uitersten eenvoud gemeubeld vertrek.

Er stond niets anders dan een ruwhouten tafel met twee stoelen, en in een hoek was het uit planken getimmerd rustbed, ontdaan van de dierenvellen, die anders het beddegoed vormden.

Tot verlichting diende twee kaarsen, in de halzen van twee flesschen gestoken, die echter eerst zorgvuldig geledigd schenen te zijn, te oordeelen naar de gelaatskleur van de twee mannen, die bij dat licht bezig waren gouden munten en sieraden te schiften en te tellen, die Raffles merkwaardig bekend voorkwamen.

— De heeren maken hun, of liever mijn kas op, mompelde hij voor zich heen. Ik weet niet of ik die tronies ken, maar fraai zijn zij in ieder geval niet.

Hij luisterde aandachtig, en toen de twee mannen weer eenige woorden wisselden, meende hij eensklaps een hunner te herkennen.

De man sprak Italiaansch en lispelde een weinig.

Ook de ander was blijkbaar een Italiaan tenminste hij sprak de taal van Dante vlot en zonder het minste accent.

— Maar dat is José Battista, mompelde Raffles opnieuw. Ik meende dat deze boef rustig was gaan leven, maar ik schijn me te hebben vergist. Misschien gevaarlijk gespeculeerd in dollars of marken! Hoe komt hij hier? waarom heeft hij Chicago verlaten? waar op dit oogenblik de Wereldtentoonstelling zooveel gelegenheid biedt om de fortuin te vermeederen? Welzoo, dus ik heb dien tegen-slag te danken aan Signor José!

Hij hield op met zijn alleenspraak, want de twee mannen hadden hun stem wat verheven en José zeide, na 'n zware wolk sigaretten-rook te hebben uitgeblazen:

— En ik zeg je dat wij hier nu de langste tijd zijn geweest, Pietro! Ik weet met zekerheid dat de patrouille van de blauwe jongens hierheen onderweg is. Zij hebben me op het fort al gewaarschuwd en ik pas ervoor, om nu weer de gevangenis in te draaien. Wat zou er hier, ook nog te halen zijn?

— Dat moet je niet zeggen, gromde de andere man, na een teug te hebben genomen uit het glas dat voor hem stond. Natuurlijk is er iets te vinden in een goudgraverskolonie.

En wat de blauwe jongens betreft — die zijn hier den eersten dag nog niet.

— Dat mag zoo zijn, maar voor mij wordt de grond hier te warm onder mijn voeten. Ze zijn hier streng, en mij dunkt dat we nu genoeg bij elkaar hebben. Jij kent deze mooie dingetjes natuurlijk?

— Meer dan mij lief is, gromde de andere. Als de lui van schoppen Tien erachter komen, dat al dat moois nu in ons bezit is, dan kunnen wij er nog plezier van beleven.

— Nonsens! Er zijn er hier niet meer dan twintig of dertig van de bende, en wij zijn met ons twaalfen. Wat dat betreft ben ik vol-

komen gerust. Maar het moet nu haast tijd zijn dat ze komen.

Raffles hield voor een oogenblik zijn adem in. De kerels daar beneden schenen helpers te verwachten — maar zouden die allen door het luikje komen klauteren? Als dat zoo was, zou hij zeker ontdekt worden, en dan was zijn lot natuurlijk beslist.

Het volgende oogenblik werd die vrees althans te niet gedaan.

Want er werd zachtjes op de kamerdeur geklopt, toen ging die open, en snel traden achter elkander een tiental mannen binnen, allen goed gewapend.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

TWEË VLIËGMACHINES.

— Er moet dus een man zijn geweest, die een sleutel had, mompelde Raffles voor zich heen. Ik zal mij hierin maar niet verdiepen — de hoofdzaak is dat zij binnen zijn. Er valt nu niet meer aan te denken, een poging te doen om mijn bezit weer in handen te krijgen. Tegen die twee schurken had ik het desnoods kunnen opnemen — maar twaalf is wel wat teveel van het slechte.

Daarbeneden werd intusschen een allerzonderlingst allegaartje van talen gesproken, Italiaansch, Spaansch, Engelsch en Duitsch door elkaar, ofschoon ieder blijkbaar zijn uiterste best deed, zich in de Engelse taal uit te drukken.

De twee Italianen, die het eerst aanwezig waren geweest, veegden met een snelle beweging al het goudgeld en de juweelen weer in net kistje en Battista sloot het en legde er met het gebaar van een meester zijn groote, harige kiauw bovenop.

Raffles had zijn oog weer voor de opening gebracht en nu bemerkte hij dat er onder al die mannen ook een vrouw was.

Zij was nog jong, hoogstens een jaar of twee en twintig, en zij had van dat lichtblonde haar, dat de kleur heet van graan, wanneer de zon erop schijnt.

Dat Raffles haar niet aanstonds als een vrouw herkend had, kwam eenvoudig hierdoor, dat

zij als een man gekleed was, een rijbroek droeg, en kaplaarzen, aan welker hakken groote sporen waren vastgemaakt.

Wat haar nog meer op een man deed gelijken, was het feit, dat zij een vrij dikke, lange sigaar rookte, met evenveel smaak alsof het een fijne cigaret was geweest.

Om het ranke middel was een breede riem gegespt en de kolf van de zware revolver, die uit de holster toerde, leverde maar al te duidelijk het bewijs, dat deze blonde schoone zich ook de mannelijke ontspanning van het revolverschieten had eigen gemaakt.

Een paar seconden later kende Raffles ook haar voornaam, want Battista had het hoofd opgeheven, en zeide op luiden toon tot haar, om zich verstaanbaar te maken boven het stemmenrumoer uit :

— Ik ben blij dat je ook bent meegekomen, Rita !

— Dat is ook nogal glad, zeide de jonge vrouw onverschillig maar met iets vinnigs in haar stem. Denk je soms dat ik van plan ben, jullie alleen met de centen te laten verkassen ? Met de kans dat ik er nooit iets van terug zou zien. En meer dan iemand heb ik zeker het recht om er van mee te deelen. Want ik heb toen maar op den uitkijk gestaan toen jij en Pietro den slag sloegen.

— Stil daar maar over, viel Pietro haar

ruw in de rede. Overigens jullie anderen schreeuwen ook veel te hard, naar mijn zin. Geloof jullie soms dat het hier een markt is? Als het ontijdig ontdekt wordt dat we in het huis Tassoni een schuilplaats hebben gezocht, dan zijn we er gloeiend bij.

— Jij bent en je blijft een oud wijf, Pietro, zeide Rita minachtend. Loopen we met revolvers om op musschen te schieten? Ik kan je de verzekering geven, dat ik me zal weten te verdedigen als ze aan het geld durven te komen!

Raffles hief even het hoofd op, en plotseling legde hij zich zelf den hand op den mond en kneep zijn neusgaten met twee vingers stijf dicht. Er was stof van den vloer in zijn neus gedrongen en hij voelde een onweerstaanbare neiging om te niezen.

Hij begreep evenwel dat hij verloren zou zijn, als hij die neiging niet kon onderdrukken.

Hij had nu genoeg ervaring, en daar er toch geen sprake van was, dat hij geheel alleen die bende zou kunnen overmeesteren, zoo bes'oot hij het veld te ruimen.

Haastiger dan hij wel gewenscht had, nog altijd met zijn vinger zijn neus dichtknijpend en terwijl het bloed hem naar het hoofd drong in zijn poging om zijn niezen tegen te gaan, bereikte hij het zolderraampje, kroop naar buiten, — moest zijn neus natuurlijk loslaten — en toen nieste hij toch, ondanks zichzelf.

Hij was toen echter al buiten, greep haastig den zwiependen tak, schoof zich naar den boom toe en liet zich zoo snel hij kon zakken.

Hij was er op voorbereid dat een deur zou openvliegen en dat de kogels het volgend oogenblik om zijn hoofd zouden suizen, maar men scheen daarbinnen gelukkig niets te hebben bemerkt, en Raffles maakte zich haastig in de duisternis uit de voeten.

Zijn plan stond vast.

Hij zou zich zoo spoedig mogelijk naar het blokhuis van Tassoni begeven en hem waarschuwen. Deze, die tijdens het ziekbed van den sherif diens taak zou overnemen, moest snel de andere helpers waarschuwen, en desnoods met den bijstand van goedgezinde kolonisten zijn eigen huis omsingelen, dat ter kwader ure in bezit was genomen door de bandieten.

Raffles vond den hulpsherif tot zijn vreugde in zijn woning, die hij deelde met een van zijn jongere collega's en hij stelde de beide mannen haastig op de hoogte waarop hij aanbood,

ook de andere helpers te gaan waarschuwen om geen tijd te verliezen, terwijl Tassoni en Jack Malony, zooveel mogelijk betrouwbare kolonisten bijeen zouden brengen, teneinde de gewapende bandieten als het kon te overvallen.

Na zich te hebben overtuigd dat dit onderdeel van het programma naar behooren zou worden uitgevoerd, begaf Raffles zich ijlings naar de plek waar de beide mannen hem zouden wachten.

Hij stelde hen haastig op de hoogte, en de twee mannen waren aanstonds bereid de behulpzame hand te bieden.

— Het is mij alleen maar niet goed duidelijk, hoe je in het bezit denkt te komen van den buit, als je met de politie samenwerkt, merkte Brand op. Het mag dan geen Londensche zijn, maar ze zal er niet minder om beslag op het gestoene leggen!

— Ik zal wel zorgen, hen voor te zijn, Brand, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. De hoofdzaak is dat we de kerels bijtijds overvallen, voor ze gewaarschuwd kunnen worden.

Raffles wierp een blik op de beide machines, die niet ver van elkander afstonden als monsterachtig groote rustende vogels en zeide toen verbaasd:

— Is die machine startbereid?

— Ja, Edward! Hoe het zit met die Amerikanen weet ik niet, maar het bleek dat een hunner een kleine kist met reservedeelen aan boord had, zonder daar blijkbaar iets van te weten. Met behulp daarvan hebben wij het ding prachtig gerepareerd.

— Maar ik zie niemand van de vliegers, vervolgde Raffles verwonderd.

— Dan zie je er twee over het hoofd, die de wacht houden, maar de rest kun je niet zien, want die zit in het wijnhuis van Ike Mesritz, waarschijnlijk om krachten te garen voor den tocht die nu te wachten staat.

— Dan hebben die heeren een zonderlinge opvatting van hun plicht, zeide Raffles meesmuilend. Trouwens — het komt mij voor dat het geen eerste klas vliegers zijn. Trouwens wie heeft er tegenwoordig ooit van gehoord, dat een bekwaam luchtvaarder zich door een storm uit het veld laat slaan.

Kom laten wij gaan — het wordt hoog tijd. Voor wanneer is het vertrek vastgesteld.

— Ik meen te weten, dat zij over een uur ongeveer willen opstijgen.

— In de duisternis? vroeg Raffles verwonderd.

— Ja, zij willen bij daglicht in hun eigen vliegekamp aankomen. Natuurlijk zal kapitein Hyke eerst een telegram zenden uit het Fort, waar zij een tussenlanding willen maken. Overigens, het is een zeer lichte hemel en het vliegen zal niet moeilijk vallen.

De drie mannen begaven zich op weg.

Een honderdtal meters verwijderd van de plek waar de beide vliegmachines startbereid stonden, ontmoetten zij een groep ruiters, die zij aanstonds herkenden aan hun uniform — het waren mannen van de Koninklijke Bereden Politie.

Er waren er acht, allen gewapend met karabijnen en revolvers, en in de verte reeds herkenbaar aan hun grijze vilthoeden met breede rand.

Ook de uniforme wijze, waarop hun paarden getuigd waren, met de witte singels en de witte halsters van koord, liet geen twijfel aangaande hun identiteit.

In het langzaam langsrijden wierpen zij een onderzoekende blik op Raffles en zijn beide metgezellen, en plotseling hield de aanvoerder zijn paard in en vroeg kortaf naar hun papieren.

Rustig haalde deze zijn paparassen te voorschijn, en toonde ze.

De aanvoerder las ze bij het licht van een kleine zaklantaren, die hij aanknipte.

Zonder een woord te spreken gaf hij ze aan Raffles terug, en toen vervolgde de kleine ruitertroep op een kort bevel haar weg.

— Maar zij gaan den verkeerden kant op! gromde Henderson ontevreden. Waarom helpen zij niet mee aan den overval van de bandieten. Zij hebben zelf gezegd dat de bereden politie hen zoekt, mylord.

— Het is mij ook niet heel erg duidelijk. James, antwoordde Raffles. Zij komen de hoofdstraat af, uit de richting van het huis van Al Tassoni, en men moet hen toch reeds op de hoogte hebben gebracht. Zou de geheele onderneming waarlijk weer mislukt zijn? Laten wij voortmaken.

De drie mannen verhaastten hunne schreden, en hier en daar kwamen zij langs kleine groepjes mannen, die druk met elkander stonden te praten.

Plotseling hoorden zij snelle hoefslagen, en toen zij zich haastig omwendden zagen zij in de verte twee van de politiemannen in ge-

strekten galop een soort zijstraat volgen niet veel beter dan een modderig pad.

Bijna tegelijkertijd werd aan den tegenovergestelden kant een dergelijk geluid gehoord en ook daar joegen twee ruiters in snellen vaart over de vlakke voort.

— Dat lijkt op een omsingeling, riep Raffles uit. Maar wat kan er dan toch geschied zijn? Wij moeten zekerheid hebben!

Nog vlugger liepen zij door, en toen stonden zij eensklaps verbaasd stil, op het zien van een nog jonge man met een bleek gelaat en gebogen hoofd, die door twee andere mannen stevig werd vastgehouden.

Die man was Jack Mallony, de pas aangestelde helper van den sherif, en de beide mannen die hem zoo stevig vasthielden waren zijn collega's. Op hun gelaat was woede en minachting te lezen.

Haastig trad Raffles het drietal tegemoet, en hij vroeg aan den oudste der mannen, die een korten tijd onder zijn bevelen hadden gestaan:

— Wat heeft dat te beteekenen? Waarom hebben jullie Mallony gearresteerd?

De oudste der beide mannen gaf ten antwoord:

— Hij heeft ons plan verraden. Ik heb het altijd gezegd dat die heel jonge broekjes buiten de politiedienst moesten worden gehouden. Ik wist wel dat hij verkikkerd was op die mooie meid, die Rita, en nu draagt het eind de lasten — hij wist niet beter te doen dan gauw naar haar toe te loopen, toen ze even het huis verlaten had, en haar ons plannetje te vertellen — de misselijke kwajongen.

En vol verachting spoog de politiemann op den grond.

Natuurlijk wist zij niets beters te doen, dan dadelijk haar kornuiten te waarschuwen en toen wij aankwamen was het nest leeg! Als U een openstaande deur soms een heel bijzonder gezicht vindt, loop dan maar een honderd passen verder.

— Maar ik heb de bereden politie in de kolonie gezien, hernam Raffles.

— Laten we hopen dat dat iets helpt!

Ze zijn bezig de kolonie te omsingelen. Ik heb mijn eigen mannen op verschillende uitgangen geplaatst, voor zoover ze tenminste te vertrouwen zijn, voegde hij er schamper aan toe, en ik heb ze last gegeven, zonder waarschuwing direct met scherp te schieten op de bandieten, zoodra zij hen in het oog krijgen.

— Toch niet — toch niet op Rita, Jim ? vroeg de ontrouwe helper met sidderende stem.

— En dat maakt nu de liefde van iemand ! zeide de man die hem vasthield en er lag onuitsprekelijke minachting in zijn stem. Een oud wijf, een verrader en een plichtvergeten schavuit ! Laat ik je maar zeggen, dat ik zelf geen seconde zou aarzelen om een blauwe boon in haar mooie hoofdje te schieten. En ik durf zweren dat ik er een goed werk mee zou doen ! Ik zou de aarde hebben bevrijd van een giftige slang. En nu vooruit met jou, totdat we beslist hebben wat we met je zullen doen.

Raffles kreeg een norsche hoofdknik, en toen ging de rampzalige ontrouwe helper zijn noodlot tegemoet.

Raffles stond een oogenblik besluiteloos wat te doen, toen er plotseling zeer snel achter elkaar een paar revolvergeschoten kraakten, van de zijde van de plek, waar de vliegmachines zich ongeveer moesten bevinden.

Zonder dat zij zelfs nodig hadden elkander te waarschuwen of aan te sporen, snelde Raffles en zijn beide vrienden zoo vlug zij konden terug half vermoedende wat er aan de hand was.

Toen zij nog ongeveer vijftig meters van de voorste vliegmaschine af waren hoorden zij plotseling het donderend geluid van de twee schroeven, die de lucht geeselden, en het knetteren van de twee machtige motoren.

— De Amerikanen vertrekken ! schreeuwde Brand opgewonden.

— Het zijn de Amerikanen niet, Brand — riep Raffles boven het tumult van de schroeven uit. Het moeten de bandieten zijn, die zich op deze wijze in veiligheid willen brengen, nu de geheele kolonie als het ware omsingeld is ! Wij moeten het trachten te verhinderen tot elken prijs. Ik zal niet dulden dat zij er met mijn geld en met mijn juweelen vandoor gaan.

De drie mannen hadden hun revolvers getrokken en stormden voorwaarts.

Toen zij aankwamen draaiden de schroeven bijna op volle kracht, en langzaam kwam de zware machine in beweging.

Zij scheen zwaar geladen te zijn, en dat was begrijpelijk, als alle bandieten met behulp van het toestel de vlucht hadden willen nemen.

Brand was in zijn snelle loop bijna gestruikeld

over iets dat op den grond lag, en dat week mee gaf.

Hij bukte zich en slaakte een kreet van afgrijzen — zijn hand was vochtig en kleverig.

Hij wist dat zijn vingers in bloed hadden gegrepen.

Daar op den grond lag een van de Amerikaansche wakers, door verscheidene revolverkogels getroffen.

Henderson vuurde in het wilde op de reeds voortrijdende machine, maar Raffles gebood :

— Laat dat schieten, Henderson — het dient tot niets, want in deze duisternis kun je niet mikken.

— Moeten wij die schurken dan maar rustig laten ontkomen ? schreeuwde Brand woedend. Zij hebben een van de wakers gedood !

— Geen sprake van, Brand, schreeuwde Raffles terug. Wij gaan hen achterna.

— Wat ? wil je je meester maken van een Amerikaansch legervliegtuig.

— Zonder een seconde te aarzelen ! Zou ik Raffles heeten, en mij laten weerhouden door de overweging, dat die machine mij niet toebehoort ? Wat raken mij de Amerikanen ? Wat raakt mij hun leger ? Ik heb hier een middel bij de hand om de bandieten te kunnen achtervolgen en ik zou het niet met beide handen aangrijpen ? Vlug wat !

Raffles was reeds op het tweede vliegtuig toegesneld, dat daar nu volkomen onbewaakt stond.

Maar de tweede Amerikaan moest iets gemerkt hebben, want hij kwam haastig aanloopen, herkende Raffles in het twijfelachtige licht, maar deze liet hem voor een vraag geen tijd, maar loste de kwestie op de eenvoudigste en snelste wijze op door den man neer te slaan.

Intusschen was het in de kroeg van Ike Mesritz levendig geworden. De Amerikanen schenen lont te hebben geroken, of iemand was hen komen waarschuwen. Want daar kwamen zij al aanloopen, vloekend en met hun armen zwaaiend !

Raffles had zich reeds op het onderste draagvlak geslingerd en was in de cockpit gesprongen. En Brand en Henderson moesten zich haasten om dit voorbeeld te volgen als zij Rattles niet in den steek wilden laten, want reeds had hij contact gemaakt en de beide schroeven begonnen te wentelen.

Juist op het oogenblik dat de Amerikaansche vliegers kwamen aanloopen stegen de twee legertoestellen ongeveer op hetzelfde oogenblik op, het eerste met heel wat meer moeite dan het tweede, ofschoon het juist het grootste was.

De Amerikanen dol van woede, zonden de twee machines een paar kogels achterna, maar deze troffen geen doel, en onder het machtige daveren van de motoren verdwenen de twee vliegmachines in den donkerblauwen hemel, de eene het wild — de andere de jager.

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK V.

DE STRIJD IN DE LUCHT.

Raffles zoowel als Brand waren heel op het laatst van den grooten oorlog vliegers geweest, zij hadden in Fransche, Engelsche en ook Duitse machines gezeten, maar dat was jaren geleden, en een geweldig groot toestel als dit kenden zij alleen maar naar het uiterlijk.

De ruimte daarbinnen was zoo hoog, dat zelfs een man als Henderson zich maar weinig hoefde te bukken, om er te kunnen staan.

Te weerszijden waren een soort zitmeubels aangebracht, dien den vorm hadden van fietszadels, en die konden worden opgeklapt. De kajuit, als men het zoo noemen mag, had ronde vensters, die met een enkele handgreep te openen en te sluiten waren.

Van de kajuit uit kon men gemakkelijk de plek bereiken, een soort van erkers, waar de twee mitrailleurs stonden opgesteld, en Henderson constateerde met een soort van bloeddorstige voldaanheid, dat zij ook tot schieten bereid waren, en dat zelfs het lint met de patronen reeds in den grendel was gestoken, zoodat men slechts den trekker behoefde over te halen!

In een rek lagen een paar legergeweren, en daarnaast waren drie revolvers opgehangen benevens een paar marineponjaards, zooals adelborsten ze wel dragen.

Meer naar achteren bevond zich in den vloer een soort van schuif, ruim een meter lang, en als men die van haar plaats trok, dan kwamen de twee geweldige, van vinnen voorziene bommen voor den dag, die daar op hunne stalen steunen lagen, welke zij onmiddellijk zouden verlaten, bij het overhalen van een kleinen helboom.

Vier van deze verschrikkelijke werktuigen lagen twee aan twee heel achterin het toestel, en konden door middel van handvaten op de stalen dragers worden neergelaten, zoodra de twee eerste bommen waren afgevuurd.

Om kort te gaan, het toestel was uitgerust als voor een oorlog, en hetzelfde zou natuurlijk ook het geval zijn met de zooveel grootere machine, waarvan de bandieten zich hadden meester gemaakt.

Dat toestel moest echter ook zwaarder zijn, en Raffles had zich dan ook gehaast, zoo snel mogelijk te stijgen, teneinde boven den zwaren tweedekker te komen.

Het was duidelijk dat de bandieten alles in het werk hadden gesteld om dit te beletten, maar daarin waren zij niet geslaagd, en nu vlogen de twee toestellen, omstreeks honderd meter in rechte lijn van elkander verwijderd in pijlsnellen vaart door de nachtelijken hemel, dat van Raffles ongeveer vijftig meter boven dat van den tegenstander — want zoo zou hij voortaan moeten heeten.

De hemel was zoo helder, de wolken waren met zooveel snelheid weggetrokken, de maan scheen met zooveel luister, dat het achtervolgde toestel zeer duidelijk te zien was, als een silhouet afstekend tegen het indigoblauw van den hemel.

De zware tweedekker zette in rechte lijn koers in zuidoostelijke richting, en als die koers behouden bleef, dan zou het niet lang duren, of de beide machines zouden genoodzaakt zijn, een hoogen bergketen over te vliegen.

In het eerste uur geschiedde er volstrekt niets bizonders, behalve dat de bandieten vruchteloos gepoogd hadden door plotseling links of rechts te zwenken, zijn achtervolgers kwijt te raken.

Eenmaal hadden zij zich zeer snel laten zakken, zoodat het bijna gelek op een val, maar ook dit was een handige manoeuvre geweest, die geen succes opleverde. Onverbidde bleef het toestel van Raffles zich als het ware vastkleven aan dat van de bandieten, onder wie er op zijn minst een moest zijn,

die een voortreffelijke scholing had gehad als vlieger.

Wie weet had men hier te doen met een voormalig Amerikaansch legervlieger!

De hemel begon zich in het Oosten reeds flauwtjes te kleuren, aldus de komst van de zon aankondigend, toen de dubbeldekker plotseling opnieuw een zwenking maakte, maar thans blijkbaar met een geheel ander doel.

Het was een zeer gewaagde manoeuvre, want de bestuurder beschreef niet alleen een zeer korte bocht, maar daarbij trachtte hij tevens het zware toestel wat omhoog te schrijven, blijkbaar om boven het toestel van de achtervolgers te komen.

En die wending was nog niet volkomen voltooid, of hun linker mitrailleur begon te ratelen, te vroeg evenwel, want de afstand was door het nemen van de bocht te groot geworden en de schutter scheen over niet al te groote vaardigheid te beschikken.

Intusschen drongen er toch een paar kogels door het houtwerk van de machine, en Brand greep haastig een van de geweren van het rek, overtuigde zich dat het geladen was, opende een van de ronde patrijspoorten, en bracht het geweer aan den schouder.

Het was onmogelijk, zich voor elkander verstaanbaar te maken, maar Raffles begreep aanstonds de bedoeling van Brand, voer de sneiheid nog meer op, en toen daalde hij plotseling, zoodat Brand gelegenheid kreeg zorgvuldig te mikken.

Het schot was nauwelijks hoorbaar, maar het moest hebben doelgetroffen want eensklaps hield de kogelregen op, en de achtervolgde machine hervatte haar koers in Zuidoostelijke richting.

De streek daar beneden leek volkomen veriaten. Het terrein was bergachtig en van plantengroei was niet veel te bespeuren.

Plotseling klonk er, toen de beide vliegtuigen over een vrij hoogen berg vlogen een geweldige losbarsting, die de luchtlagen zoodanig in beweging bracht, dat de beide machines voor een kort oogenblik als wilde paarden steigerden.

De zware tweedekker ontdeed zich blijkbaar van de lastige toch niet te gebruiken bommen.

Raffles hiet de hand op, en Brand begreep het teeken onmiddellijk. Ze wilden de bandieten tot da.en dwingen en de kans niet verliezen.

Brand overtuigde zich eerst dat de bommen welke de machine aan boord had onmogelijk een bewoonde plek konden treffen, en toen haalde hij snel achter elkaar de beide kleine

hefboomen over, die de twee zware bommen vrij maakten.

Zij vielen en sprongen uiteen met een geweldig geraas, dat zelfs op deze hoogte van meer dan zeshonderdmeter hoorbaar was.

Hij stootte den reus tusschen den ribben en wenkte naar het achterste gedeelte van de vliegmaschine, waar de reservebommen lagen.

Natuurlijk waren er geleidingsrails voor deze ontzaggelijke vernielingstoestellen, maar Henderson wilde niet zooveel tijd verliezen, tilde een van die monsters van zijn ligplaats en droeg dat gewicht van driehonderd kilo zonder al te groote inspanning tot boven het werpgat, waar hij het eenvoudig uit zijn armen liet glijden.

De laatste bom volgde denzelfden weg als zijn voorgangers en het toestel, van een zeer zwaar en nutteloos gewicht bevrijd, joeg met vermeerderde snelheid door de lucht, de bandieten achterna.

De Oostelijke hemel kleurde zich steeds lichter en steeds duidelijker stak het achtervolgde toestel, machtig en groot, tegen dien achtergrond af.

En toen volgde een jacht, waaraan geen einde scheen te komen.

Uren achtereen snelde de beide toestellen door het luchtruim, nu eens hoog, dan weder laag, maar wat de bandieten ook verzonnen om te ontkomen of de jagers op een dwaalspoor te brengen — het mislukte, hoewel Raffles van zijn kant evenmin kans zag, ook maar een enkele meter te winnen.

Alsof de twee machines door een en dezelfde motor werden voortbewogen, zoo bleef de afstand tusschen hen ongeveer driehonderd meter.

De koers bleef intusschen steeds Zuidoostelijk en het kon niet anders of vroeg of laat moesten de beide toestellen boven de bewoonde streken komen en die omstandigheid was voor beiden al even gevaarlijk, want het was zeker, dat in de uren die verstreken waren de telegraaf haar werk reeds had verricht, en de autoriteiten niet alleen in Canada, maar ook in de Vereenigde Staten op de hoogte had gebracht van het ongehoorde dat een legermaschine van de grootste soort in handen was gevallen van gevaarlijke bandieten, terwijl een tweede overmeesterd was door een drietal voimaakt onbekende en geheimzinnige mannen, van wie men niets anders wist, dan dat zij Engelschen waren, dat zij op jacht wilden gaan en dat een hunner de naam Burks droeg, en zijn

diensten had verleend aan den sherif van een goudveldersdorp.

Hoe dit nu ook mocht zijn, Raffles kon er staat op maken, dat men met man en macht zou trachten de beide machines weer onder het wettig gezag te krijgen, wie de mannen dan ook zijn mochten, die zich er op zulk een stoutmoedige wijze van hadden meester gemaakt.

Het kon omstreeks vier uur in den morgen zijn, toen Brand een blik naar omlaag wierp, en het glinsteren van een zeer groote oppervlakte water waarnam.

— Het Athabaska meer, schreeuwde hij opgewonden zonder te bedenken, dat niemand hem verstaan kon.

Maar Raffles had zich op zijn bestuurdersplaats half omgewend, hij scheen te begrijpen wat Brand bedoelde en hij knikte glimlachend.

Toen greep hij met de linkerhand het leetje dat aan den zijwand naast de bestuurdersplaats was opgehangen, nam den stuurknuppel met de linkerhand over en schreef toen met de griffel op de zwarte lei:

— Wij zijn op nauwelijks veertig mijlen ten Noorden van Fort Mc. Kay! Ik heb al huizen gezien! Zoek eens naar een goede kaart!

Het kostte Brand al heel weinig moeite aan een der stalen zijwanden de doos te vinden, waarin de uitstekende kaarten bewaard werden, en die bleken zich niet tot de Vereenigde Staten te beperken, maar zij behelsden ook een volledig overzicht van Canada.

— Ik ben benieuwd of ze dat in Londen weten! bromde Brand voor zich heen. Maar ik denk dat onze Canadeesche vliegers ook wel goed georiënteerd zullen zijn wat de Yankees betreft. Ha, hier hebben wij de goede kaart. Laat eens zien, Fort MacKay — maar dat is nauwelijks dertig mijlen ten noorden van Fort MacMurray, waar de spoorlijn naar het Zuiden begint!

Hij kroop in gebukte houding met de kaart naar Raffles toe en toonde het aan hem.

Raffles wierp er een snellen blik op, knikte en haalde de schouders op. Toen waren zijn oogen weer strak gericht op de machine daar voor hem, en hij poogde voor de zooveelste maal op den tegenstander in te loopen, zonder dat hij erin slaagde. De motor maakte haar maximum aantal toeren, en meer kon hij nu eenmaal niet verlangen.

Maar als dit zoo voortduurde, kon het niet anders of er moest een tragisch einde komen aan deze achtervolging, en die voor beide

partijen wel eens zeer onaangename gevolgen kon hebben.

Het was zeer wel mogelijk dat Fort MacMurray over eenige vliegmachines zou beschikken, en die niet zouden aarzelen beide toestellen onder vuur te nemen.

En de mogelijkheid was volstrekt niet uitgesloten dat reeds een heel eskader toestellen was opgestegen, teneinde de lucht af te zoeken.

Er was een enkele gelukkige omstandigheid — de twee machines waren tot dusverre over zoo goed als onbewoonde streken gevlogen, of waar de bewoners althans onmogelijk op de hoogte konden zijn van den waren aard van die snelle vlucht daar boven hun hoofden.

Dit kon echter niet lang zoo blijven duren, en binnen een uur moest er een einde aan deze wilde jacht zijn gekomen.

Plotseling steeg de machine der bandieten.

Het was duidelijk dat zij wilden voorkomen, door de bezetting van het Fort Mackay te worden gezien.

Zij stegen tot een hoogte van meer dan drieduizend meter en Raffles haastte zich, dit voorbeeld te volgen.

En zoo vlogen zij dan zeker geheel onbemerkt over dat fort heen, want er gebeurde niets.

Toch mocht het de vraag wezen of daar beneden het donderend geweld van de vier machtige motoren niet was gehoord.

Brand wilde Raffles iets in het oor schreeuwen toen de gespannen uitdrukking op diens gelaat hem opviel.

Hij volgde de richting van Raffles blik en zag dat die gevestigd was op een der bovenste draagvlakken van het toestel, der bandieten, dat een eigenaardigen, wat scheefgezakten stand had, naar het scheen.

Het volgende oogenblik was aller aandacht gevestigd op wat er daar aan boord van het voorste toestel geschiedde.

Zeer duidelijk zagen zij hoe een vrouw met strooblonde haar op een der draagvlakken stond, terwijl zij zich heftig verzette tegen een paar mannen, die haar schenen te willen terughouden.

Op haar rug was een bult zichtbaar, en het kon niet anders — de vrouw had zich voorzien van een der valschermen, die aan boord aanwezig moesten zijn.

En nu steeg er een heel klein, blauwig rookwolkje boven de cockpit van de machine uit.

Er moest daar iets zeer ernstigs zijn gebeurd.

De gedaanten van nog een paar mannen kwamen te voorschijn, en er scheen daarginds

een verschrikkelijke worsteling te zijn ontstaan, half op de draagvlakken, half in de cockpit. En tegelijkertijd werd de vlucht van het vlieg-machine onzeker, schokkend en zwenkend — en dat op een hoogte van drieduizend meter!

— Zij vermoorden elkaar om het bezit van de valschermen! schreeuwde Brand.

Raffles kon onmogelijk hooren wat hij zei, maar hij knikte en bleef met gefronste wenkbrauwen naar de veroordeelde machine staren.

Plotseling gaven de drie mannen tegelijkertijd een luiden schreeuw, die zij onmogelijk konden terughouden.

Een man had zich tot het uiterste verzet tegen twee anderen, die hem te lijf waren gegaan, en hem het valscherf poogden te ontrukken, dat hij zich op den rug wilde vastgespen.

De man sloeg met alle macht met zijn rechtervuist op zijn belagers in, en met een laatste inspanning wist hij het valscherf los te rukken.

Maar daarbij had hij het evenwicht verloren — zijn voeten derfden hun steunpunt, en hij stortte omlaag, met dat valscherf nog in de handen dat hem van geen enkel nut kon zijn.

Nu kwamen er nog meer mannen te voorschijn, en eenige hunner waren reeds voorzien van de parachutes, die hun levensbehoud moesten beteekenen.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht, en hij herkende de twee bandieten uit het blokhuis, Jose Battista en Pietro.

En intusschen werd het rookwolkje steeds grooter, het bovenste linkerdraagvlak hing steeds scheever, en het was duidelijk dat het toestel ten ondergang was gedoemd.

En plotseling begaf zich de vleugel geheel,

de machtige machine maakte een soort van buiteling en tegelijkertijd vielen of sprongen er vier menschen naar omlaag, juist toen de gedoemde machine begon te vallen, in vlammen gehuld, en rookend als een fakkel.

Raffles verloor geen oogenblik zijn koelbloedigheid.

Pijlsnel dook hij mede omlaag, bijna even snel als het rampzalige toestel viel.

Brand hield zich stevig vast aan de steunstangen en staarde met uitpuilende oogen naar het verschrikkelijk schouwspel dat zich aan hem voordeed.

En toen was hij getuige van een zonderling, treffend tooneel — het zich openen, bijna gelijktijdig van vier valschermen, waaraan evenzooveel menschen hingen, die op deze wijze hun leven redden.

Zij daalden tamelijk langzaam, heel wat langzamer dan de vlieg-machine naar de aarde schoot, omgeven nu door de wolk van benzine-rook, die opsteeg om het veroordeelde vliegtuig.

En zoo dicht bij waren die valschermen, dat Brand heel duidelijk kon zien, hoe een der mannen nog iets anders op zijn rug en om zijn middel droeg — een paar zware tasschen.

— Zouden die ellendelingen ons dan toch nog ontsnappen? gromde hij voor zich heen. Het woord had zijn mond nog niet verlaten, of een daverende slag deed hem opschrikken. Raffles had zijn motor reeds afgezet op vijfhonderd meter boven de aarde.

Brand keek omlaag.

Daar lag het vliegtuig der bandieten, in het midden van een steenachtige vlakte, verpletterd, een puinhoop van verbrand hout, gebogen stangen en 'n uiteengesprongen motor.

HOOFDSTUK VI.

OP DEN TREIN OOSTWAARTS.

Weinige minuten later was ook de vlieg-machine van Raffles gedaald, en streek neer als een geweldige adelaar op het tamelijk ongelijke, steenige terrein. De drie mannen werden geweldig door elkaar geschud, maar zij waren tenminste veilig. Heinde en ver was geen sterveling te bespeuren. Heel in de verte zagen zij de daken van een paar boerenhuizen.

Naar de groene kleur van den grond te oordeelen, bevonden zich daar bosschen en akkers.

Maar voor zij dit goed in zich opnamen, waren zij reeds in de richting van het smeulende toestel gesneld.

Het straalde een ondragelijke hitte uit, en toch stelden die dappere mannen alles in het werk te naderen en te pogen, te redden wat nog te redden viel van die ongelukkigen, die ter aarde waren gestort, misschien wel door hun eigen onvoorzichtigheid, doordat een hunner gerookt had.

Maar zij zagen al spoedig dat iedere hulp hier nutteloos was. Duidelijk konden zij de bijna geheel verkoolde lijken zien van de mannen, en onder de massa brandend hout en gloeiend metaal lagen waarschijnlijk nog meerdere, wier beenderen door dit geweldig gewicht verbrijzeld moesten zijn.

Een kort oogenblik staarden de mannen naar dit tooneel van verwoesting en dood.

Toen wendden zij zich met gebogen hoofd af, en keerden terug naar hun eigen vlieg-machine.

— Stijgen wij op ? vroeg Brand op zachten toon.

— Waartoe ? vroeg Raffles, hem strak aanziende.

— Wel — om ons in veiligheid te brengen ! Wij zijn hier mijns inziens wat al te dicht in de buurt van een der forten !

— Maar als ik opstijg, dan verlies ik de bandieten uit het oog, die zich uit de voeten hebben gemaakt met mijn buit.

Er was bijna ontzetting in den blik, waarmee Brand zijn wonderlijken metgezel aanzag.

— Je geeft het dus niet op ? Je blijft hen achtervolgen, riep hij ontdaan.

— Waarom zou ik de achtervolging opgeven, als zij het niet doen met hun vlucht ? Wat zij verrichten, dat kan ik ook !

— Maar zij zijn nergens te zien, Edward.

— Dat bewijst dat zij zich naar het Fort Mackay hebben begeven. Je ziet dat de vlakke hier volmaakt kaal is, behalve daar in het Zuiden, waar zich ook het station moet bevinden, daar achter die boomen, op nog geen tien mijlen afstand.

— Maar wij kunnen die tien mijlen onmogelijk te voet afleggen !

— Dat zullen zij evenmin kunnen doen, Brand.

En daarom denk ik dat zij zich van paarden hebben meester gemaakt, daar op die hoeve daarginds. Zij kunnen onmogelijk veel op ons voor zijn. Laten wij dus niet praten, maar handelen.

Brand begreep wel dat ieder verzet tegen deze stalen wilskracht nutteloos zou zijn.

Volgens hem ging Raffles met mathematische zekerheid zijn verderf tegemoet, want het kon niet anders, of men had tientallen mijlen in het rond dit drama der lucht moeten zien, maar dan wilde hij tenminste zijn ondergang deelen !

De drie mannen overtuigden zich dat hunne revolvers geladen waren, staken nog een handvol patronen in hun zakken, lieten de machine eenvoudig waar zij was, en begaven zich in de richting van een der huizen, die zij op ongeveer een kwartier uur gaans zagen liggen, vreedzaam, als het ware in een bed van groen. Het was intusschen klaarlichten dag geworden, en men moest hen op verre afstand kunnen zien.

Zij echter hadden hetzelfde voordeel, maar er was van de bandieten niets te bespeuren.

Toen zij ongeveer tien minuten snel hadden voortgelopen, stonden zij plotseling voor de vier vasschermen, die vrij dicht bij elkander lagen, als reusachtige, geelwitte paddestoelen.

Het was geen wonder dat de bandieten zulk een nuttige voorsprong op hen hadden gekregen.

Zij verhaastten hun oop nog, en wat later

hadden zij het hek bereikt, van een fraaie, goed onderhouden boerenhoeve.

Dicht bij de deur stong een vrouw met een krijtwit gezicht en een kind van omstreeks twee jaar in de armen geklemd.

Toen zij de mannen zag aankomen maakte zij een beweging van doodsangst en scheen te willen vluchten, maar Raffles riep:

— Vrees niets, goede vrouw, wij zijn vrienden! Zeg ons maar vlug, ofschoon ik aan Uw gezicht wel meen te kunnen raden, of de bandieten hier zijn geweest.

— Zij zijn nog geen tien minuten geleden weggereden, met onze paarden antwoordde de vrouw toonloos. Zij hebben mijn man door den arm geschoten, en zij hebben gedreigd mijn kind voor mijn oogen te zullen vermoorden, als ik hun niet aanstonds aan paarden hielp!

— Was er geen landvolk om U te verdedigen?

— Wij hebben maar een enkelen knecht, en die komt pas over een uur. Mijn man en mijn twee zoons besturen de hoeve en ik help. Maar de twee jongens zijn nu naar Fort Murray om een paar nieuwe landwerktuigen te zien. Zij hebben onze vier beste paarden meege-
nomen!

En ze zullen ze nog doodrijden, die schurken.

— Zij moeten worden ingehaald, zeide Raffles met vasten stem. Heeft U nog meer paarden? Wees niet bang, ik zal ervoor betalen.

— U behoeft er niet voor te betalen, als U erin slaagt, ons onze vier paarden terug te bezorgen! Ik begrijp nog niet hoe dat zoo ineens over ons is gekomen. Het is jaren geleden sedert wij hier voor de laatste maal last hadden van dat ontuig! Zaten ze misschien in een van die vliegmachines die we gezien hebben?

— Zoo is het! Laat ons die paarden eens zien. Maar zeg mij eerst of Uw man zwaargewond is? Ik heb nog altijd verbandmiddelen bij mij!

Zwijgend ging de vrouw, nog altijd met het kind op den arm, hen voor naar een ruime, lichte kamer, en Raffles vond daar een man, met grijs haar, maar nog krachtig, die met een bleek gelaat in een leunstoel zat, en naar zijn verbonden arm keek. Zonder ook maar een woord met verklaringen te verliezen wikkeld Raffles het slechtgelegde verband los, zuiverde de wonde, bevond dat er geen been geraakt was, verbond de wond opnieuw, en Henderson en Brand keken elkander veelbeteekenend aan, en rekenden uit, dat er tien kostbare minuten waren verloren gegaan.

De vrouw had het kind in zijn wieg gelegd en was zelf de paarden gaan halen en Raffles zeide er maar niets van, maar hij begreep wel dat de bandieten de beste rijdieren hadden meegenomen.

— Waar kan ik Uw zoons in Macmurray vinden? vroeg hij de vrouw. Ik zal hun dan Uw paarden teruggeven.

— Zij zijn in „DE GOUDEN ENGEL,” antwoordde de vrouw.

De oude Mac, de eigenaar heeft in zijn schuur die nieuwe landbouwwerktuigen tentoongesteld. Ze zouden daar tot vanmiddag blijven. Als U kunt zorgen dat wij onze paarden weer terugkrijgen, dan zullen wij U eeuwig dankbaar zijn, mijnheer. Wij zijn niet heel rijk, en kunnen ze niet missen. Een auto is hier niet bruikbaar en ze dienen om onze groenten en vruchten naar de markt in MacKay te brengen. Heeft U zadels noodig?

— Laat maar vrouwtje, antwoordde Raffles glimlachend. Zoo groot is de afstand niet en de hoofdzaak is dat we snel vooruitkomen.

Weet gij soms iets van den treinenloop?

— Er moet over een uur een trein gaan naar Lac Labiche.

— En hoelang denkt gij dat wij met die paarden over den afstand zullen doen?

De vrouw nam de dieren eens op, en antwoordde toen weifelend:

— Met een beetje goeden wil, kunt gij het in een uur doen — maar dan zullen die arme dieren wel niet meer te gebruiken zijn — als gij er verstand van hebt kunt gij zien dat ze niet al te jong meer zijn.

— Hoeveel denkt ge dat ze nog waard zijn bij verkoop?

— Ik zou niet meer dan dertig dollar per stuk durven vragen.

— Hier zijn er honderd voor de drie! Neen, zeg niets meer, er is mij zeer veel aan gelegen, om die bandieten in te halen. Hier is een zalf voor de wonde van Uw man, en nu vaarwel, ik geloof niet dat wij elkander ooit zullen terugzien.

Een oogenblik daarna hadden de drie mannen zich op de ruggen der paarden geslingerd en de leidsels van touw ter hand genomen.

Zij drukten de dieren de hielen in de flanken, en reden het erf af.

Zij bereikten zonder moeite den mullen weg, die inderdaad alleen voor paarden geschikt was en volgden die in een snellen draf.

Zij konden omstreeks drie kwartier onderweg zijn, en reeds zagen zij, toen zij een heuveltop hadden bereikt de huizen van MacMurray

liggen, toen een bekend geluid boven hun hoofden hen deed opzien en de oude, vermoeide paarden de ooren deed spitsen.

Het waren vier Canadeesche jagers van de grootste soort, die daar hoog in de blauwe lucht in gevechtsformatie in Zuidelijke richting vlogen, en die blijkbaar in opdracht hadden, de omgeving af te zoeken.

Eindelijk schenen er dus betrouwbare berichten te zijn afgezonden betreffende het punt waar de twee Amerikaansche machines het laatst gezien waren.

— Zij zullen ons zien op deze open weg, riep Brand verschrikt uit.

— Wat zou dat ? Hebben wij iets verdachts ? Zij zullen nog veel eerder de twee machines zien, de verbrande en de andere, die wij in den steek hebben gelaten, en een hunner op zijn minst zal dalen om te zien wat dat beteekent. Trouwens, daar is MacMurray reeds.

— Maar van dat serpent, van die duivelin met haar drie vrienden hebben we niets gezien, mylord ! bromde Henderson ontevreden.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Hij dreef zijn paard tot nog grooteren spoed aan ofschoon het arme dier zeer uitgeput was.

— Wij hebben nog tien minuten om de trein te halen. Hier zijn de eerste huizen reeds. Voorwaarts dus.

— En moeten wij niet eerst naar de „Gouden Engel ?”

— Dien engel kan wachten ! zeide Raffles kortaf. Dat zou teveel kostbaren tijd kosten.

— Wat doe je als je bemerkt dat de bandieten op den trein zijn ?

— Een zotte vraag. Eveneens den trein nemen, en het mag kosten wat het wil !

— Het zou ons bijvoorbeeld een paar kogels in het lichaam kunnen kosten, zeide Brand schouderophalend. Wij zijn hier nog altijd in het verre Westen en de politie is hier zoo schaarsch als een humoristisch woord in de Times !

Zonder nog een woord te spreken reden de drie vrienden zoo snel zij konden verder op hun vermoeide paarden, totdat Brand plotseling schreeuwde :

— Daar staat de trein.

Boven het kleine, houten station uit, rees inderdaad een witte rookpluim rechtstandig de lucht in.

Duidelijk was het geluid van de ontsnappende stoom te hooren.

De trein scheen op het punt van vertrek te staan. Een scheel fluitje weerkionk....

Zonder zich om iets anders te bekommeren lieten de drie mannen zich van hun ongezadelde paarden glijden en van dat oogenblik af waren de dieren ter beschikking van wie ze maar wilde hebben.

Zij ijlden het houten stationsgebouw binnen, maar het bleek dat voor het nemen van plaatsbewijzen al geen tijd meer was, want de twee eenige loketten waren bezet door een menigte mannen en vrouwen, die inlichtingen schenen te vragen.

Want het geraas van de ontsnappende stoom werd krachtiger, de trein had zich in beweging gesteld !

De drie mannen stormden het perron op, waar zich nog slechts enkele personen bevonden.

En zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, ondanks het toornige geschreeuw van den verontwaardigden stationschef, sprongen zij op het eerste het beste platform, dat hen voorbijschoof, op groot gevaar, den hals te breken.

De trein had reeds veel vaart gekregen en een oogenblik later was het eenvoudige station al achter den rug.

Henderson, de reus, aan wien het harde loopen het minst gemakkelijk viel, veegde zijn voorhoofd droog, een beetje hijgend en zei :

— Ik heb een opmerking te maken, mylord. Als U het mij veroorlooft ?

— Ga je gang, James, moedigde Raffles hem glimlachend aan. Uit den schok der meeningen springt de waarheid te voorschijn, zooals de Franschen zeggen.

— Hoe komt het dat die bandieten hier niet onmiddellijk gearresteerd zijn, hier op het station, waar ze toch zeker wel een te egraaf zullen hebben ? Als die vliegmaschinen gewaarschuwd zijn — hoe komt het dat het eenige station hier in den omtrek niet gewaarschuwd zou zijn ?

— Zeer waarschijnlijk was het gewaarschuwd James, gaf Raffles ten antwoord. Want ik meen stellig een kleine afdeeling manschappen van de bereden Politie te hebben gezien, toen wij naar den trein snelden. Ik kreeg echter den indruk dat zij zooeven waren aangekomen, geen seconde voor ons, en ik zou het raadsel aldus willen oplossen, dat de vier ontsnapte bandieten nog juist den tijd hebben gehad, tersnijs en aan den verkeerden kant in den trein te stappen — hun eenige toevlucht, zoodra zij met hun valschermen den grond hadden bereikt.

— Als dat zoo is, dan zou ik op mijn beurt

een voorstel willen doen, zeide Brand die in een zwart humeur scheen te zijn. Wij zoeken den hoofdconducteur op, wij requireeren een paar stevige kerels, en zij zoeken den trein tot in alle hoeken en gaten af, waarna wij het heele troepje afleveren op het eerst het beste tusschenstation.

— Iets dergelijks had ik ook bedacht! gaf Raffles met een flauwe glimlach ten antwoord. Met een kleine wijziging evenwel. Ik zou er namelijk voorloopig althans, dien conducteur en die stevige kerels buiten willen laten! Wij kunnen het ten eerste zeer goed alleen opknappen, en ten tweede zie ik er het nut niet van in, ons zelve al te spoedig te verraden als de achtervolgers, die zich wederrechtelijk van een legervliegtuig hebben meester gemaakt — al was het dan ook een Amerikaansch.

— Dat is waar — er zouden diplomatieke verwikkelingen uit kunnen ontstaan, riep Brand uit.

— O, daarover zou ik mij al heel weinig bekommeren — de diplomatie kan mij gestoien worden! zeide Raffles koeltjes. Maar laten wij binnen gaan — het is hier op dit platform wel wat al te frisch! Wij moeten eerst zien dat wij een plaats krijgen, en dan kaartjes nemen bij den conducteur. Hoe minder opzien of we baren, hoe beter het zal zijn. Tenslotte — als de bandieten werkelijk clandestien den trein hebben bestegen, dan zullen zij zich wel verscholen houden!

— Waar doet men dat in een trein? vroeg Henderson op een toon van ongelooft.

— Daartoe zijn gelegenheden genoeg in een Canadeeschen of Amerikaanschen trein, James! Dit is een z.g. „sleeper” dan wil zeggen dat er slaapwagens in den trein meelopen, maar ook kunnen de meeste wagens, door opklappen van de banken in slaapwagens veranderd worden. Dan is er een eetwagen, een bagagewagen, zeer vaak is er ook een postrijtuig — en tenslotte zijn er de daken!

— De daken? herhaalde de reus verbaasd.

— Wel zeker, de daken van de wagons. En tenslotte het tegenovergestelde daarvan — de onderkant van de wagens, die zoo dikwijls door zwervers en door misdadigers gebruikt worden om zich te verbergen! Maar wij zullen steelselmatig te werk gaan, dan kunnen zij onmogelijk heel lang voor ons verborgen blijven.

— Heb je eenig begrip van de dienstregeling, Edward? Wat is de eerste stopplaats?

— Ik meen Lac Labische. En vervolgens

natuurlijk Edmonton, een zeer belangrijk kruispunt. En ik zou wel wenschen dat wij de kerels voor de laatste stad te pakken hadden, want als zij daar weten te ontsnappen, dan krijgen wij hen niet meer in handen!

— Evenmin als de poolhazen en de zilvervossen, waarop wij zijn gaan jagen, zeide Brand sarcastisch.

— Mis je dien inderdaad Brand, vroeg Raffles, hem met zijn staalgrijze oogen aanzierend. Mij dunkt dat deze jacht wel zoo spannend is als die op een onschuldig poolhaasje.

— Aan spanning ontbreekt het zeker niet, gaf Brand meesmuilend toe. Van louter spanning zullen wij bij het eerstvolgende station door een sterke politiemacht worden opgewacht.

Zij waren nu binnen de lange wagen getreden, met zijn gemakkelijke fauteuils te weerszijden van het middenpad, en langzaam liepen zij hem door.

Zooals Raffles wel vermoed had telde de trein nog niet veel reizigers, want aan dat afgelegen beginpunt stapte nooit veel personen in.

Hij nam ze allen scherp op, maar geen van die lieden leek ook maar in het minst op een der beide Italianen, wier uiterlijk hij al aan Brand beschreven had, en nog veel minder op de korenblonde Rita.

Op dezelfde wijze doorliepen zij de geheele trein, van achteren naar voren, en nog weer eens terug, en onder de dertig passagiers die de lange trein bleek te bevatten, was er geen enkelen, die ook maar in de verte iets van een Italiaanschen bandiet over zich had. Daarenboven waren er maar twee vrouwen, een van een jaar of tachtig, sneeuw wit en gebrekkig, en een meisje, een kind nog bijna, gitzwart, en dat zwart was echt, daarop kon men gerust een eed doen.

Raffles had intusschen plaatsen gekocht, en tot zijn voldoening had hij gemerkt, dat deze trein niet voorzien was van een ontvangstation voor radioberichten. Dat was tenminste al weer zooveel gewonnen, ofschoon het natuurlijk evenzeer een voordeel was voor de achtervolgende bandieten.

Zoo snelde de trein dan uren achtereen voort langs de kaarsrechte rails, die mijl aan mijl zich uitstrekten over de dorre vlakke, zonder de geringste bocht, nu eens heenvoerend door een dennenbosch, dan weer met een vaart van honderd kilometer voortrazend vlak langs den oever van de Athbaskarivier.

Herhaaldelijk was een van de drie mannen

opnieuw op onderzoek uitgegaan zonder iets verdachts te kunnen ontdekken, totdat Brand moedeloos zei:

— Misschien zijn zij onderweg van den trein gesprongen.

— Bandieten met een fortuin bij zich denken niet zoo spoedig aan zelfmoord, zeide Raffles schouderophalend. Van een trein springen bij deze vaart beteekent den dood.

— Er is een wagen die we nog niet onderzocht hebben, mylord, de goederenwagen, merkte Henderson op.

— Je hebt gelijk — daar zijn we nog niet geweest. Het is mogelijk dat zij daar den

beambte overvallen hebben, maar....

Plotseling zweeg Raffles en stootte Brand in de zijde.

Hij volgde met zijn blik een heel jonge man tamelijk elegant gekleed, die op weg scheen, te zijn naar den eetwagen. Hij had korenblond, kortgeknipt haar, en droeg een hoornen bril.

Heb je haar niet herkend? vroeg hij op zachte toon, zoodra de jonge man in den eetwagen verdwenen was. Maar dat is waar, jij hebt die vrouw nog niet van aangezicht tot aangezicht gezien, en nu moet ik je wel mededeelen, dat het Rita is, de bandietenmeid.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

NAAR DE WERELDTENTOONSTELLING.

Brand keek Raffles met groote oogen aan en vroeg :

— Kun je je niet vergissen ? Hoe zou ze aan die kleeren zijn gekomen.

— Die kan ze in de bagagewagen wel hebben gevonden — in een koffer, die blijkbaar als bestelgoed is verzonden. Want zelfs zij zal het wel niet wagen, in het gestolen pak van een der reizigers door de wagens te kuieren.

— En de anderen ? vroeg Brand, niet weinig geschokt door deze ontdekking.

— Misschien zijn die nog in den goederenwagen — of er bovenop. Of wellicht eronder — want de onderzijde van de wagens hebben wij nog niet afgezocht.

Zij zwegen, want op dat oogenblik verscheen er een man ten tooneele die het drietal even achterdochtig opnam, en toen met een trotschen tred eveneens den eetwagen binnenging.

Hij was een man, met een geweldigen, zwarte knevel, en artistiek golvend, gitzwart haar.

Brand zag aan de uitdrukking van Raffles gelaat onmiddellijk, al was het dan maar voor den duur van een seconde, dat deze iets bijzonders aan dien man had gezien. En hij had goed gekeken, want Raffles fluisterde hem verwonderd in :

— Ik durf wel zweren dat het Battista is. Maar eenige uren geleden had hij nog geen knevel.

Hij stond even in gedachten en vervolgde toen :

— En ik weet zeker dat hij zeer kort haar had — of beter gezegd in het geheel geen haar. De man was vroegtijdig kaalhoofdig, en had maar een randje reeds grijzend haar. En dan die mannenkleeren van de vrouw — wat hebben zij dan toch wel ontdekt in die goederenwagen ?

Raffles liet zijn bliken rondgaan als zocht hij een antwoord op die vraag en toen bleven zij rusten op een felgekleurd aanplakbiljet, dat met behulp van punaises op een verbindingsdeur was vastgestoken, en dat aan de reizigers verkondigde, dat het „Illustere Tooneelspe'ersgezelschap van Jeremias Slo-kum" de eer zou hebben, binnenkort op te

treden in Greenvale.

— Daar had ik dadelijk op moeten komen ! zeide Raffles lachend. De schurken hebben de bagage van een tooneelspelerstroep geplunderd en daar de dienaren van Melpomene niet zelve in den trein aanwezig zijn, kon die diefstal onopgemerkt blijven.

— Maar wat hebben zij voor met die zotte maskarade ? vroeg Brand verwonderd.

— Het is minder zot dan je denkt, Brand. Zij moeten gelooven dat er al een signalement van hen is rondgetelagrafeerd. Vooral de vrouw zou hen kunnen verraden en die vermomming is dus niet zoo kwaad bedacht. Intusschen zullen wij nu zelf onze maatregelen moeten nemen, want ook als zij in Lac Labiche uitstappen, zou al onze moeite vruchteloos zijn.

— Waarom, als wij ook daar de politie bijtijds kunnen waarschuwen ?

— Hoe komt het dat je zoo verzet bent op de politie, Brand, vroeg Raffles zijn wenkbrauwen hoog optrekkend. Geloof je dat zij te vinden zou zijn, mij, een vreemdeling, zonder meer dat geld en die juweelen af te staan ? Ik liep heel veel kans, dat zij ook mij vasthielden, als ik er op aandrong ! Dat zij worden gearresteerd, ik vind het uitstekend, maar eerst moeten zij mij hun buit afstaan. Kom mee — want er is veel kans, dat zij ook die hebben weggeborgen in dien zoo welkomen goederenwagen.

De twee vrienden liepen langzaam door de spijswagen, waar een tiental reizigers bezig was aan het naar binnen werken van het ontbijt, en vooral Henderson kon niet nalaten, onder het langsgaan een begeerigen blik te werpen op dat aanlokkelijk stilleven, gevormd door spiegeleieren, ham, gebakken schol en knappend brood, zoeven uit den gasoven van den treinbakker gekomen.

— Aanstonds James ! zeide Raffles glimlachend en zeer zacht.

De drie mannen liepen op die wijze door den geheelen trein.

De twee andere bandieten zagen zij niet. Waarschijnlijk durfde de troep zich niet in zijn geheel te vertoonen.

Zoo kwamen zij dan aan het laatste platform, en toen zij daar stonden was de goederenwagen vlak voor hen, door een lederen harmonica en een ijzeren loopbrug met den daaropvolgenden wagen verbonden.

Nog altijd raasde de trein met onverminderde vaart voort — maar binnen een half uur zou hij stoppen voor het kleine landelijke station van Lac Labiche.

Raffles begreep dus dat hij spoedig en doortastend zou moeten handelen. Hij bracht zijn mond aan het oor van Brand en riep:

— Blijf hier wachten — ik ga eens poolshoogte nemen.

Hij liep over het ijzeren verbindingsbruggetje en Brand zag hoe hij voorzichtig de deur trachtte te openen, die toegang gaf tot den goederenwagen.

Het wilde echter niet lukken, en Raffles scheen een oogenblik in beraad te zijn. Toen zag Brand, hoe hij terzijde het smalle laddertje opliep van ijzer vervaardigd, dat toegang gaf tot het dak van den wagen.

Hij zag eerst zijn bovenlijf, toen zijn beenen verdwijnen en Raffles bleef wel tien minuten weg, en toen hij terugkeerde stond zijn gelaat ernstig.

— Zij hebben zeker den conducteur overvallen, want hij ligt bewusteloos boven op het dak, en ik heb hem nog juist bijtijds kunnen grijpen, voor hij van den wagen zou zijn gegleden, wat waarschijnlijk ook de bedoeling van de bloeddorstige schurken was. En zij zijn waarschijnlijk ook door het dak binnengedrongen. Er is daar een luikje, misschien voor luchtverversching, en dat hebben zij weten te verbreedden met behulp van een koevoet, waarschijnlijk uit de gereedschapskist gestolen.

— Maar hoe konden zij binnen in den wagen komen en daar den beambte overvallen?

— Zij hebben hem juist overvallen toen hij op het punt stond binnen te gaan. Met dezelfde koevoet hebben zij hem zeker op het hoofd geslagen want ik vond bloedsporen onder op het trapje. Zijn jullie gereed?

— Waartoe?

— Om naar het dak te klimmen, en door het luik de twee kerels te overvallen die daar binnen zijn.

Brand gaf geen antwoord en liep zwijgend naar den voet van het ijzeren trapje.

Hij begon het onmiddellijk te beklimmen en de beide andere mannen volgden hem.

— Neen James, jij moet hier blijven, beval Raffles, zich omwendend. Er is geen sprake

van dat jouw zwaar lichaam zich een weg zou kunnen banen door dat kleine luikje. Bewaak de deur en als die twee uit den eetwagen soms mochten komen opdagen....

— Dan werp ik hen uit den trein, voltooid Henderson in alle gemoedsrust den zin.

— Dat mag je pas in de uiterste noodzakelijkheid doen. De hoofdzaak is dat ze het ons niet lastig kunnen maken. En denk erom dat er een vrouw bij is, die met het gekortwiekte blonde haar. En een vrouw gooit men niet van een trein, James.

— Dat kan er vanaf hangen, gromde Henderson. Maar ik zal mij aan Uw bevelen houden, Mylord.

— Vlug dan, Brand, wij hebben nog maar tien minuten voor de trein stopt. En de bandieten zelve zullen misschien willen trachten hem nog voor het station te verlaten.

Als katten klauterden de twee mannen naar boven en op het dak van den goederenwagen.

Het eerste wat zij zagen was het roerlooze lichaam van den zwaargewonden conducteur. Raffles had hem nu echter zoo gelegd, dat hij nu onmogelijk van het wagendak kon rollen.

In het midden daarvan was een klein luikje, en dat met ruw geweld tot een grooteren omvang was opengescheurd.

De twee mannen hadden zich op de buik gelegd en schoven zich voort.

Maar nauwelijks had Raffles zijn hoofd vertoond of een kogel vloog hem zoo dicht langs de ooren, dat hij den kogel als het ware voelde.

Zonder zich te bedenken vuurde hij terug, en daarbeneden in de schemerachtige ruimte liet een man, in den rechterschouder getroffen brullend zijn wapen los.

Een tweede bandiet schoot te voorschijn, maar telaat, want bliksemsnel had Raffles zich al door de opening laten zakken, en hij viel als het ware boven op den man daar omlaag, wiens revolver wel afging, maar zonder schade aan te richten. Hij verweerde zich als een dolle stier, maar een paar verschrikkelijke vuistslagen van Raffles legden hem spoedig het zwijgen op.

Brand had zich op zijn beurt door de opening laten vallen en schreeuwde nu opgewonden:

— Daar staat het kistje!

— Het is tijd! riep Raffles, de trein begint al vaart te minderen.

Hij schoof de zware knippen van de tusschen-deur terug, die naar het loopbrugje voerde en zag Henderson in een zeer zonderling gevecht gewisseld met Rita en Battista.

De reus had zich waarschijnlijk aan zijn opdracht willen houden, en met de linkerhand hield hij eenvoudig de vrouw bij een bovenarm, terwijl zij hem, half dol van woede met haar vrije vuist trof waar zij maar kon, en met zijn rechterhand had hij Battista in den nek gegrepen, niet goed wetende wat hij moest uitrichten.

— Breng die twee hier, Henderson, schreeuwde Raffles Vlug wat — wij naderen het station!

Zonder eenige moeite sleurde Henderson de twee machteloze bandieten den wagen binnen waar ze spoedig werden gebonden met touwen, die Raffles gevonden had naast de opengebroken kisten met costuums van den heer Jeremias Slokum.

De remmen begonnen te knarsen, op het oogenblik dat Raffles het kostbare kistje greep en onder zijn jas verborg, waar hij het met een touw aan zijn lichaam vastmaakte.

Op het platform aangekomen, trok hij zijn vlijmscherp mes en haalde een groote scheur in het leder van de harmonica. Door die opening werkten de drie mannen zich naar buiten aan den kant die van het perron was afgewend.

Even voor de trein zou stilstaan, sprongen zij op de ballast en liepen toen zonder overhaasting terug, en in den richting van een groote bergloods.

En terwijl op verren afstand achter hunne ruggen het houten perron overstroomd werd door wel een dozijn zwaargewapende politiemannen, vroeg Brand op zachten toon aan Raffles — de deur van de veilige loods achter zich sluitend:

— En waar gaan wij heen, als dit alles veilig achter ons zal liggen?

— Naar de wereldtentoonstelling van Chicago, antwoordde Raffles.

De volgende aflevering bevat:

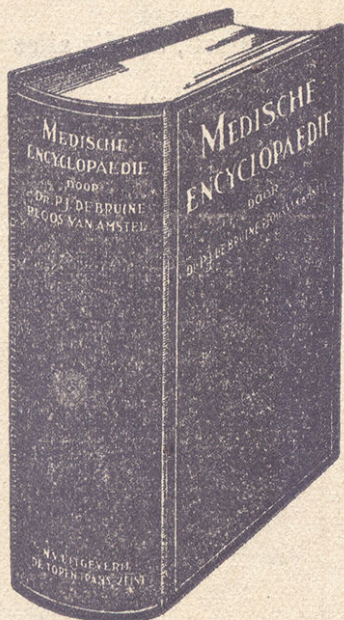
De wereldtentoonstelling te Chicago

2e druk De vele aanvragen maakten noodig een 2e druk
Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam
met medewerking van Dr. HOLT, R. K. Vrouwenarts, Doorn.

Ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op uitstekend houtvrij papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.



Formaat van het werk 25 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.
Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaas-catarh - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuber-culose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunst-drukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

**Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM (C.)**

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092. Tel. 31791.

Ex. Medische Encyclopaedie

in linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.—.*

Naam:

Adres:

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.



*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*



**DIE PRACHTIGE ECHTE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

<p>CLYSMA No. 30 MAVRIDES ROYAL CLIX BRISTOL</p>	<p>NORTH STATE GOLD DOLLAR PIRATE FLAG (10 STUKS)</p>
---	--

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad L 56

Te posten in open enveloppe, porto 1½ cent. Van éénzelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS